

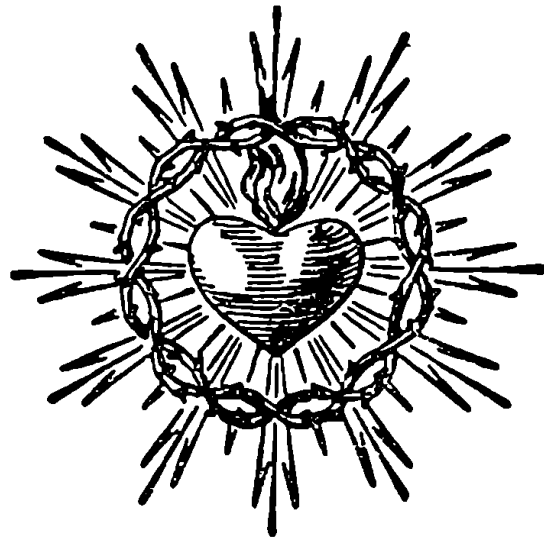
Msgr.
Jan Nep. Řihánek
ZRNKA MOUDROSTI

Msgr. Jan Nep. Řihánek
papežský prelát

MSGRE JAN NEP. ŘÍHÁNEK

Zrnka moudrosti

1947

VINCENTINUM
PRAHA - BŘEVNOV

Vydáno ve prospěch 480 nevléčitelně chorých trpitelů v domě
milosrdenství

ORDINARIUS PRAGENSIS.

NIHIL OBSTAT.

Can. Dr. Ant. Stříž

censor.

IMPRIMATUR.

Prael. Dr. Theophilus Opatrný

vicarius generalis.

N. 1166.

Pragae, die 4. Februar 1947.

Svému předobrému duchovnímu
správci, moudrému a zkušenému
vůdci v duchovním životě,

MSGRE JANU NEPOM. ŘÍHÁNKOVI

papežskému prelátu, karlístejnskému děkanu a řediteli pražského semináře v. v.

jako důkaz, že si jeho duchovního
odkazu stále váží a dle jeho
moudrých rad se řídí

věnuje

oděčná Vincentinská rodina.

Úvodem

Často se slyší v běžné mluvě i v náboženských rozhovorech: to jsou mé zásady, podle toho se řídím a jednám. — Lidé tak mluví, ale najít opravdu zásadnou a důslednou povahu, je těžké. Lidí ucelených, nesmlouvavých v tom, co se jednou poznalo za pravé, nekompromisních charakterů v následování cest, které vedou k pravdě, a hlavně lidí, kteří necouvají před námahou a obtížemi duchovního života, je poskrovnu a proto to také podle toho ve světě vypadá.

Kolik si už kdo nadělal všelijakých předsevzetí, jako třeba: budu se modlit každý den aspoň jeden desátek růžence, nebo jen ty tři »Zdrávas« ráno a večer, budu vzývat toho a toho světce, neopomenu učinit návštěvu Nejsvětější Svátosti, když budu mít příležitost atd. . . . Zdá se to maličkost a myslíme si, že to hravě vykonáme. Říkáme si: to je mé pevné rozhodnutí a od toho mne nic neodvrátí, to je má vůle a pevná zásada a já to musím a musím vykonat . . .

A zatím! — Udělá se to jednou, dvakrát, potom se po třetí vynechá, trochu se toho lituje a pak se začne dušička ošívát a je konec . . .

Přes jasné a pevné předsevzetí něco přejde, přeletí nepatrná věc, nepříjemnost vyvolaná chvilkovou rozmrzelostí, a dobrý úmysl se rozplyne, že po něm nezůstane než výčitka svědomí.

Kdo to zkazil? Kdo je vinen? — Vůle. — Nebyla zocelena, nebyla vypěstována, byla zkrátka slabá a klátila se jako třtina ve větru. A proto je třeba vůli vychovat, pomalu a postupně ji zvykat, zároveň s rozumem připravit na boj s lidskými vášněmi, je třeba jí

dávat znenáhla sílu, aby vytrvala na dobré cestě a pokračovala, třebaš jen nepatrně a těžce, ale přece stále kupředu, stále za cílem, ke Kristu a věčné blaženosti a nikdy ne zpět do záhuby.

V dnešní době je vůle oslabena na všech stranách a většina lidí podléhá náladovosti. Nákaza je dosti široká i přes to, že se pracuje o to, aby každý byl mužem činu, mužem slova, aby si každý mohl říci, že se bije za pravdu a neohlíží se ani vpravo ani vlevo.

Není to úplně tak, jak se to říká. Jakási malátnost a vrtkavost prostupuje všechno a dostává se i do duchovního života. Právě tam se cítí až příliš jemně. — Každý si tvoří sám pro sebe svou vlastní metodu vnitřního života, každý si chce prošlapat novou cestičku a běhá od jedné školy ke druhé, aby se někde něčemu přiučil, co bude nejlépe odpovídat jeho vrtochům. Hledají se nové vzory jako nové šaty a tak pokrok není vidět žádný, poněvadž se to viklá v základech, celá budova nemá na čem stát, není cíle, není vůle a kolikrát se ani neví, o co se vlastně jedná.

Jedná se o to, naučit mysl se dívat výš a přinutit vůli, aby chtěla jen to pravé dobro a odhodlala se také všechno podstoupit, jen aby toho cíle člověk dosáhl.

A k tomu cíli, aby se duše naučila na všechno dívat jinak než smyslnýma očima a aby jí vůle v tom nebránila, k tomu cíli by také mohla dobře posloužit »ZRNKA MOUDROSTI« od Mons. Řihánka.

Nejsou to ovšem všechno jen jeho vlastní průpovědi a výroky rozdělené na každý den v roce, ale je to celý jeho duchovní život, jak on jej žil a jak jej doporučoval bohoslovcům v semináři a později chovancům ve Vincentinum.

Je jasné, že se tím nepodává nic nového. »ZRNKA MOUDROSTI«, jak je Mons. Řihánek podával, to nebylo nic jiného, než jím samým prožité a praktikované

slovo sv. Evangelia, rozvedené do jednotlivých pouček a zásad všemi velikými duchovními spisovateli. — Mons. Řihánek je ale jaksi přijal za své, asimiloval je a podával je svým svěřencům svou typickou řečí, na pohled kostrbatou, těžko proniknutelnou, užíval aforismů, které nejsou líbivé, ale tím více ponoukají k přemýšlení, přivádějí k tomu, že se na konec člověk přece musí dívat tak, jako se díval Mons. Řihánek, očima světce, očima duše snažící se celou svou bytostí po dokonalosti, zkrátka stále a všude jen pod zorným úhlem věčnosti.

A o to právě jde v duchovním životě, aby se všichni rozhodli pro jedno nejpotřebnější a dovedli pro to žít. Není potřebí velkých skutků; dnes známe cestu svaté Terezie od Ježíška, kterou pan prelát Řihánek tak velice měl rád, poněvadž jí rozuměl; stačí konat pro svou spásu jen to, co si umínil sv. Stanislav Kostka: *Quidquid nimium dummodo constans* — ať je to sebe nepatrnější věc (pro nebe), jen když jsme věrní, jen když naše vůle se naučí poslouchat zákonů Božích a vytrvá pevně v každém boji proti pokušení.

Kéž by »ZRNKA MOUDROSTI« od Mons. Řihánka ukázala jistou cestu sebepoznání mnohým a mnohým duším a kéž by je nadchla k mužné odvaze kráčet za příkladem světců...

Krátký životopis preláta

MSGRE JANA NEP. ŘÍHÁNKA

Stal-li se Mons. Řihánek knězem opravdu příkladným, pak k tomu byl vychováván a od mládí připravován. Ačkoliv byl posledním z dětí Josefa Řihánka a svou tichou a milou povahou jako hošík si získával lásky všech, nebyl zhýčkán a rozmazlen. Tomu maminka Řihánkova nedovolila.

Když se jí narodilo třetí dítě, malý Jeník, r. 1863 v Doubravce u Plzně, kde měli Řihánkovi hospodářství, hned chovala v duchu tajné přání, aby se stal ze syna kněz. Také podle toho hoch a Jeníček, kupodivu, jako by už tehdy chápal, co s ním maminka zamýšlí, stával se vážným a vyhledával více samotu a kostel, než veselé hry.

Potom, když mladý Jan chodil do Plzně do gymnasia, stávalo se často, že tu hodinovou cestu do školy a hodinovou cestu ze školy, konanou po celých osm let stále pěšky, šlapal často sám a sám, zadumán ve své myšlence a v rozjímání. Ano, už tehdy rozjímal a choval se tak, jako by už byl v semináři.

Tento pravidelný život a nutnost se zapírat, jít za povinností, nebyl jen tak pro mladého jinocha snadný. Vždyť mladý člověk nerad dává svou vůli pod zákon a přísné pravidlo, ale Řihánek viděl jasně před sebou svůj cíl, kterého chtěl dosáhnout vlastní pílí. Nikdo ho také k tomu nenutil a mohl být zrovna tak dobře sedlákem, jako právníkem.

Řihánek studoval dobře a modlil se ještě lépe. Byl vzorem všem studentům a proto se nikdo nedivil, když

po maturitě r. 1882, kterou absolvoval s vyznamenáním, se rozhodl vstoupiti do semináře. Tam vlastně jeho duše patřila, tam se mu zdálo, že nalezne pravé své povolání a druhý domov.

V Klementinu v Praze ho ihned upoutal v oratoři obraz Božského Srdce Páně. Když jej uviděl, rázem jako by s něho spadl všecken strach a mocně pocítil ochranu Boží, která se neustále vznáší nad seminářem. Bylo mu nějak podivně, jako by sám Kristus stál vedle něho a přijímal ho pod svou střechu.

Bohužel, tehdy ještě alumnus Říhánek nevěděl, co to pro něho znamená, nemohl tušit, že se mu dává pokyn, aby se jen co nejlépe připravil na svůj svatý úřad a snažil se co nejúžeji přivinout k Tomu, který mu může dát sílu, až bude umdlévat. A čekal ho skutečně v životě jen boj a práce.

V tom roce, co byl v semináři, zemřel mu starší bratr Vojtěch. Byl na vojně a v Klatovech ho kopl kůň tak nešťastně, že zemřel. Rodiče už byli starší a lidé jim radili, aby vzali Jana ze semináře domů, že prý stačí, když obětovali Pánu Bohu nejstarší dceru Barušku, která vstoupila už v roce 1868 k Chudým Školským sestrám v Horažďovicích. Ale rodičům Janovo přání bylo svatým.

Mladý bohoslovec byl poslán druhým rokem do Říma studovat na Propagandu. V Římě byla zřízena na přání samého Papeže Lva XIII. r. 1884 v německém hospici »Anima« samostatná česká kolej pro alumny z Čech, zvaná: Collegium Bohemorum. Kolej se pak přestěhovala do lombardského domu u sv. Karla al Corso, potom si koupila vlastní dům na Via Sixtina a konečně r. 1929 bylo dokončeno dnešní Nepomucenum v Římě.

Říhánek si odnesl po těch třech letech, strávených ve Věčném městě, kromě náležitého bohovědného vzdělání a kromě velké zbožnosti, kterou čerpal na místech

nejposvátnějších, také nemoc, která ho už nikdy neopustila. Dostal nervosu žaludku, tyfus a následky se vlekly a upozorňovaly na sebe po celý život.

Po návratu z Věčného města, r. 1887, dostal působiště v Boru jako první kaplan. K farnosti bylo přifařeno osm vesnic, v nichž v šesti byla škola. Kraj byl německý a farář byl už starý. Práce tedy pro mladého kaplana dost a dost. R. 1890 byl jmenován prefektem na chlapeckém malém semináři v Příbrami. Úřad důležitý a odpovědný. Kromě toho vyučoval také náboženství na gymnasiu v Příbrami.

V ten čas, r. 1894 zemřela Říhánkovi maminka. Otec byl už mrtev několik roků předtím. Mladý kněz se pomalu ocítal v životě sám. Ještě mu zbývala sestra, která zemřela r. 1906 v Sušici. Z Příbrami se dostal J. Říhánek r. 1898 za spirituála do kněžského semináře v Praze. A pravá práce, spojená s nejvyšší odpovědností, pravý boj a velký zápas začal.

V té době měl už Říhánek své vžitě metody a samostatná pravidla provádění vnitřního života. Nebylo to nic zvláštního, jen neustálá sebranost mysli a stálé pozdvižení myšlenek k vyšším věcem. A to činil docela prostince, podle něho nenuceně, bez jakékoliv námahy, skoro by se řeklo přirozeně, ale druhým to bylo divné, nezvyklé.

Říhánek už v mládí a později jako kněz tím horlivěji se zabýval jen svatými věcmi a úzkostlivě dbal na každý záchvív své duše. — Tím se stalo, že jeho názory na život i jeho mluva se staly trochu zvláštní, podivné a kdo ho neznal, buď ho nepochopil, nebo se od něho s pohrdáním vzdaloval. A zatím to nebylo nic jiného, než že se úplně nevyjádřil, neřekl všechno, jak mu to myšlenky přinášely, poněvadž si myslel, že je to zbytečné, že všichni mu rozumějí.

Ale nerozuměli. — Všichni nebyli tak duševně založeni a tak pokročilí jako on a proto ho všichni nedovedli, ba ani nemohli chápat, neboť Řihánka musel člověk sledovat, domýšlet se, dávat pozor na postup jeho aforistických vět a vidět mnoho, mnoho dále, než pouhé slovo neslo. Ale kdo poznal, kdo ho pochopil, kdo nahlédl do jeho zlatého srdce, musel ho milovat a musel doznat, že to myslel se všemi dobře. Vždyť on také všechny miloval, nikomu nechtěl ublížit a přece měl v semináři dosti těžký život a obyčejně si ho seminaristé zamilovali až za nějaký čas a nejvíce na něho vzpomínali a dávali mu za pravdu, až už byli v práci na vinici Páně. Potom říkali »zlatý Řihánek« a chodili k němu velice často na radu.

R. 1903 kardinál arcibiskup Skrbenský jmenoval Řihánka ředitelem semináře. A tento ředitelský kříž musel nést plných dvaadvacet let. — Bylo nutno se starat o duše i o těla svěřených. A péče o těla seminaristů byla mnohem nesnadnější, než o jejich duše. Klementinum, budova to stará, nebylo opravováno předtím plných padesát let. Co bylo ze dřeva, všechno bylo zpráchnivělé a kde bydleli seminaristé, vypadalo to přežalostně. Dnešní seminář a tehdy — to je velký rozdíl.

Nastaly opravy, nastaly starosti, nastalo běhání a doprošování, a zdraví Řihánkovo dostalo nový otřes. Nenaříkal si však. Pro milé »hochy« a pro »Boží seminář« byl hotov ještě více obětovat. Jenom kdyby mu ti »hoši« dělali stále radost. Ale mladí alumnové byli jako v horečce. — Zvenčí, z fakulty a ze světa útočily na ně nové vědecké proudy, nové směry, modernistické rejdy, kterými jejich horké a nezkušené hlavy rády chytaly nebo aspoň jejich útokem byli trochu překvapeni. Modernismus, i když byl v zárodku odsouzen, přece zanechal v duších určité pochybování a u mladých lidí, jako

všechno nové a trochu revolucionářské, nacházelo svou zajímavou stránku, ke které se skoro nevědomky mysli studentů přikláněly. — A uvnitř, v semináři samém, tam byly zase nepokoje mezi Čechy a Němci, podle toho, jak Vídeň diktovala a Praha odpovídala . . .

A uprostřed toho boje, neklidu a nejistoty stál Říhánek ne jako tvrdý generál na bitevním poli, ale jako otec, jako smírčí soudce, který chce především blaho a dobro svých svěřených duší. — Škoda, že nebyl tak chápán, jak toho zasluhoval a jak si toho jeho duše přála.

Nadešla válka, nadešly potíže s vyživováním a ředitel ztrácel jednoho bohoslovce za druhým. Jednoho vzala vojna, druhého musel propustit, poněvadž by ho nemohl vyživit, když peněz nebylo a živobytí také ne. Byly to chvíle velmi trpké a ředitel semináře trpěl duševně i tělesně. Nemoc se znovu hlásila.

Nastal převrat a dožil se nejtrpčího smutku. — Viděl, jak někteří z jeho vychovanců, které miloval, jako by to byli jeho děti, se odštěpili, jak plivli na všechno svaté, co jim Církev dala a jak se dali pod prapor padlého anděla. — To byly hořké dny pro ředitele Říhánka a nebylo divu, že se i při vzpomínce na takové kněze rozplakal. Však ani tehdy jich neopustil. Psal jim potají, napomínal je, prosil, modlil se za ně a obětoval se.

Jeho zdraví, stejně udržované jen uměle, pomocí koupelí a léků, za stálé práce a duševního napětí, se dožadovalo odpočinku, vždyť Monsignore Říhánek za ta léta, co byl v semináři, neměl ani jednou pořádné prázdniny.

Zažádal o odpočinek. To už bylo v několika letech po třetí. — Kam měl ale jít? — Nikoho neměl, peněz si neušetřil, všechno obětoval na seminář a dobré účely. A tak se rozhodl, že si svou pensi odslouží. — A odsloužil si ji znamenitě, učinil skutek, který sám o sobě

něco znamenal a ke kterému bylo třeba jen tak svaté duše, jako byla jeho. — Odešel do Vincentina, do Domu milosrdenství, do domu nevyléčitelně nemocných, aby jim sloužil a je těšil. Tímto svým činem Msgre Říhánek svou životní práci jaksi korunoval a ukázal jasně, jak se dívá na stav kněžský, jak on chápe jeho úkol ve světě.

Odchod z Klementina byl pro něho hodně bolestný. Pro slzy ani na cestu neviděl a připadalo mu, že odtud utíká, že se za ním zavírá pole, na kterém pracoval s celou duší. Zdálo se mu, že jde do Vincentina umřít, že už nenajde na světě nic, co by mu mohlo jeho »Boží seminář« nahradit.

Ale našel. Našel jiné »hochy a kamarády«, našel jiné děti, které ho měly rády a které mu prokazovaly upřímnou lásku a darovaly mu v posledních desíti letech jeho života dosti radosti a štěstí, že nakonec musel děkovat Boží prozřetelnosti, že ho povolala do Domu bolesti a že mu dala ještě tolik srdcí, které mohl zušlechťovat a vést blíže k Božskému Srdci...

Ve Vincentinu byl všem »taticčkem«. Čekalo ho také tam vyznamenání, které přišlo z Říma 1. února 1926, kdy ho sv. Otec Pius XI. zařadil mezi domácí preláty. V kruhu mrzáčků oslavil také své 40leté a 45leté jubileum kněžství a své 70. narozeniny.

Za lásku projevovanou od vincentinské rodiny odměňoval se vším možným. Hlavně se staral o hmotné zajištění ústavu. Nejen že celou svoji pensi dával ústavu, ale také se staral o nové příznivce a dobrodince.

Srostl s domem tak, že pociťoval všechny jeho starosti, bolesti a žaly. Rmoutil se nad smrtí představené Antoinetty Chotkové a želel hluboce odchodu na věčnost profesora Julia Košnáře, redaktora časopisu Vincentina.

Připravil na odchod do »nebeského mateřince«, jak

měl ve zvyku říkat, i řadu jiných členů a chovanců vincentinské rodiny a naposledy 24. května 1935 odešel za nimi a položil se mezi ně na Andělském hřbitově ve Střešovicích. Jenže když on už se radoval a přijímal odměnu za své ctnosti, plakalo pro něho a truchlilo ne-jedno srdce.

Mons. Říhánek šel životem sám. Jeho duše byla zvláštní a málokdo nahlédl do jejích tajů. V jeho nitru se něco dalo, jeho srdce skrývalo přemnoho krásných věcí a jeho celá bytost i mluva prozrazovala člověka nelpícího na pozemských věcech.

Před jeho smrtí, když už se vědělo, že dlouho nebude, stalo se jednou, že jeho ošetřovatelka, v domnění, že spí, otevřela tiše dveře bez zaklepaní, ale dovnitř nevstoupila. — Monsignor nespal. Stál u stolu, obrácen obličejem ke kříži, s rukama rozpráženými, jako by byl sám přibit s Kristem a modlil se zřetelně: »Pane Ježíši, odejmi tento kalich utrpení a bolesti ode mne. Tak rád bych zde ještě pracoval, ale ne má, nýbrž tvá vůle se staň!«

Takových chvil u něho muselo být více, vždyť to byla »anima devotissima«, ale nikdo o nich neví, mimo jediného Pána. Sám o svém duchovním životě nemluvil. Jeho heslem bylo: S Kristem mlčet a trpět. — A jeho citlivá duše trpěla pro každé slovo i pro každý nespravedlivý skutek bližního.

Ve Vincentinu zavedl krásné adorační hodinky. Bylo dojemné dívat se na něho, jak kleče sám před oltářem a maje za sebou rodinu trpitelů — »miláčku Páně«, s nimi se modlil a za ně přednášel k bílé Hostii potřeby a prosby. Kolikrát se nemohl ani od oltáře odtrhnout, stále měl něco na srdci a nejraději by snad toho Krista v hostii vzal a nesl ke každému, aby ukázal lidem, jak je Mistr miloval a jak svět se ukázal nehodným jeho lásky a milosrdenství.

To bylo jeho sladké tajemství: láska k Eucharistii, láska ke kříži a utrpení, kterého měl v životě dost a dost, a láska k bližnímu. Podle toho se také díval na každou událost a podle toho soudil. Nic mu nebylo maličerné, sebe nepatrnější věc měla v jeho očích smysl a cenu, všechno neslo stopu Boží ruky. Na mrzáčcích pak viděl těch stop nejvíce.

A k takovému intimnímu spojení s Kristem dopracoval se jen tím, že byl vychován od zbožných rodičů, že byl pilný a pracovitý, že si vážil svatého náboženství, Církve svaté, svého kněžského povolání a hlavně, že se modlil, moc se modlil. — Nepřečetl snad za celý život ani jediný román, ale ducha sv. Evangelia ovládal dokonale. Též nebylo jednoho většího duchovního spisovatele, jehož by neznal.

Jeho nejoblíbenějším rčením bylo: Bud' Pánu Ježíši Šimonem Cyrenským a nebud' mu Herodesem, tím méně katanem. Velice rád také říkal invokaci: Ježíši, příteli trpících, smiluj se nad námi!

Typický byl také tím, že rád dělal křížky, na čelo, na záda. Ve Vincentinu tak činil skoro každému mrzáčkovi na setkání.

Zrnka moudrosti

myšlenky na každý den v roce

Spása věčná jest zisk tak veliký, že v jediném okamžiku ti nahradí všechny ztráty, všechny bolesti, všechno strádání. Co na tom, že svět o tebe nedbá, co na tom, že jsi zde nešťasten, co na tom, že tě souží bída? Dvacet, čtyřicet let tohoto života mine jako bleskem a spásíš-li svou duši, v okamžiku jsi slavný a šťastný, ba slavnější a šťastnější nade všechny, které svět za šťastné má. Ale nespásíš-li své duše, marné bylo by tvé bohatství, marná tvá věda, marná světská sláva, neboť ze všeho ti nezbude nic, zhola nic.

A kdyby celý svět se proti tobě spikl, aby tě učinil nešťastným, jestliže spásíš svou duši, celý svět neumenší tvé věčné blaženosti ani o stupínek. A kdyby celý svět se přičiňoval učiniti tě šťastným a zahrnoval tě všemi dobrými věcmi, neumenšíš sebe méně přísnosti a hrůzy svých věčných trestů, budeš-li jednou zavržen..

1. leden.

Přihlížeti toliko k životu vezdejšímu a nepohlížeti k budoucím věcem, nazývá Písmo sv. marností a pošetilostí. To, co zde máš na světě, za chvílku pomine, za krátký čas zde nejsi a potom na věčnosti budeš stát zahanben a s rukama prázdnýma. — Život je krátký a hled' si získat bohatou výbavu pro věčnost.

2. leden.

Kdo se chce spasit, musí to chtít, ne tak, aby to jen říkal, ale musí to chtít svým životem, svými skutky. Jest nutno odpírati vášním, poslouchati hlasu svědomí, věrně zachovávatí přikázání Boží a církevní. A pamatuj si, nestačí vybírati si ty prostředky k věčné spáse, které se nám líbí a jiné vynechávati!

3. leden.

Pečuj o věci časné tak, abys nezanedbával věci hlavní, spásy své duše. Nepečuj o tělo tak, jako bys jen pro ně byl na světě.

4. leden.

Uvažuj často, co jsi ty, cos hříchů napáchal, kolik milosti promarnil, trestů zasloužil a co je Bůh, před nímž i andělé se koří, jenž je vševědoucí, nejvyšš svatý a má hřích v nevýslovné ošklivosti. —

Jsme před ním jako nebozí žebráci, jako zločinci, kteří zasloužili věčného vězení a nyní prosí o smilování.

5. leden.

Člověk by nevěřil, jak hřích dovede zaslepit lidský rozum. Hříšník už na to nedbá, že Pán Bůh je všudy-přítomný, vševědoucí a nejvyšš spravedlivý. Nedbá ani výstrah a hrozeb Božích, žije ve hříchu dál a přece se

nechce ve hříchu na věčnost odebrat. — Zneužívá dobroty Boží.

6. leden.

Hřích jest největší zlo, které se může na světě stát. Jest tak velikým zlem, věci tak špatnou, že kdybychom všechny ostatní zlé věci spojili v jedno, bylo by to jako nic proti jednomu smrtelnému hříchu.

7. leden.

Přístup k milosti a k polepšení je zde na zemi docela lehký a každému přístupný.

Užij každé příležitosti a obrať se k Pánu Bohu celým srdcem. Kdybys ještě déle milosti odpíral, věčně by sis to nadarmo vyčítal.

8. leden.

Sotva bychom našli na světě člověka, který by si přál býti zavržen. I největší hříšníci, když říkají, že budou spokojeni s peklem, s největší radostí by šli do nebe a většina jich, při té či oné příležitosti, upřímně si v duši umiňuje, že se obrátí a polepší. Ke skutku jim však schází síla a milost.

9. leden.

Zavři se do nejtajnějšího pokojíka svého srdce a uvažuj, zdali máš na světě nějakou záležitost, která by se svou důležitostí vyrovnala záležitosti tvé věčné spásy. — Tvé svědomí i rozum tě přinutí, abys péči o svou spásu uznal za věc nejdůležitější.

10. leden.

Budeš-li opravdu pracovat o spasení své duše, pak budeš již zde na zemi šťasten. Nebudeš-li o něm pracovat, budeš již nyní zakoušet mnohých trpkostí, výčitek a nepokoje svědomí.

11. leden.

Bůh tě nestvořil, aby ses bavil a zahálel, nýbrž proto, abys zde pracoval o svém spasení. Toho jediného na tobě žádá a všechno ostatní tě buď odvrací od cíle, nebo ti k němu dopomáhá.

12. leden.

Ať jsi učený, nebo neučený, bohatý nebo chudý, mladý nebo starý, pouze pro jednu věc jsi na světě: abys spasil duši svou. Ať se ti daří v jiných záležitostech sebe lépe, nespasíš-li své duše, všechno je ztraceno.

13. leden.

Kdo ztratil víru, ten ztratil i duchovní ruce — to jest schopnost k výdělku a k zásluhám a k odměně pro věčnost. Nic si nevydělal, proto ho čeká věčné vězení.

14. leden.

Osmnáct let byla shrbená ona žena z Evangelia (Luk. 13) a hleděla k zemi. — Pán Ježíš ji uzdravil, aby mohla hledět k nebi. — Kam hledí a směřuje tvá duše?

15. leden.

Huboval bys, kdyby ti do polévky padla moucha, a na svou řeč bys nedával pozor, aby v ní nebyly hříchy? — Nevíš, že hřích je horší než ropucha? A přec snad za jediný den jich máš plná ústa.

16. leden.

Nechceš-li žít jako ošklivý hříšník, pak nespolehej jenom na své vlastní síly. — Jsou daleko menší, než jak ti je tvoje samoláska maluje. Tuž se ze všech sil a Bůh ti přispěje na pomoc.

17. leden.

Nestyď se býti kajíčníkem a vésti život skrytý, když i Ten Nejsvětější přijal křest kajícnosti a vedl život v ústraní jako smírná oběť.

18. leden.

Ó marnotratný synu! Dobře, že se nestydiš jíti na srdce otcovské a mateřské. V největších rozkoších a zábavách neokusil jsi ani kapku štěstí, jež přináší jen pravá kajícnost.

19. leden.

Zubaři svěříš »úklid v ústech«, ač může chybit. — Někdo se musí dát operovat na slepé střevo a »úklid« ve svých vnitřnostech svěří lékaři, ač on nemůže ručit, že to nebude hnisat.

V duchovních cvičeních svěřuješ svou duši lékaři nejlepšímu, jenž ještě nic nepokazil a vyléčil v duši již neduhy moc zastaralé.

20. leden.

V duchovních cvičeních odstraň vše, co hyzdí tvou překrásnou duši, co v ní zkřiveno a zmrzačeno. Lékař duši chce hojiti hnisající vředy nedobrých návyků i náklonností. Chce zdokonaliti, upevniti, co v tobě dobrého, aby ses pak dovedl životem bohumilým připravovat na smrt — na věčnost nevýslovně blaženou.

21. leden.

Květiny se dávají na teplý, jarní déšť, aby je pěkně od prachu očistil, osvěžil, ke vzrůstu a květu povzbudil. — Dej duši svou, jediný svůj nesmrtelný květ, na hojný déšť duchovních cvičení, aby přišel veliký užitek pro tvou spásu.

22. leden.

Zachováš-li si to zdravé svědomí, žes bývalý hříšník a že ještě dnes jsi moc nedokonalý a ubohý a proto že bys zasluhoval jen a jen utrpení, pak zůstaneš klidný a spokojený, i když ti bude scházeti ta neb ona příjemnost a bude ti snad odepřeno, po čem tvé pozemské srdce touží.

23. leden.

Pomíjející svět nabízí štěstí pomíjející a sám ho má moc málo — a nestálé k tomu. — Mnoho slibuje, ale málokomu co dá a přitom otravuje duši. Moudré duše chodí k nepomíjejícímu Pánu Ježíši. On dá nesmírně víc, než slibuje a než můžeme pochopiti. — Jen On má ten pravý recept na to pravé štěstí a nabízí nám svou vlastní božskou věčnou blaženost.

24. leden.

Dobře prodělaná duchovní cvičení budou útěchyplnou vzpomínkou i na smrtelném loži. Svaté símě při nich rozsévané ujme se vždycky, i když to trvá léta.

25. leden.

Čím více se kdo zříká světa a samolásky, tím více okouší Boha a nabývá trochu, aspoň jakési slabé ponětí o nebi a má předtuchu o slastech věčných.

26. leden.

Dokavad se člověk modlí, je naděje, že se udrží na cestě ctnosti. Snáže se udrží, koná-li sv. zpověď. A což teprve, chodí-li pilně k stolu Páně? Může se potom tak moc zapomenout a Pána Boha navždy opustit?

27. leden.

Zloděj v tlačenici ti neřekne: Počkej chvílku, já ti

ukradnu zlaté hodinky! ale udělá to tiše, jemným, nepozorovaným hmatem. Tak si počínají všichni ti, kteří tě chtějí oloupit o tvou víru, kdož chtějí znenáhla otrávit tvou duši. — Je to ďábelská taktika.

28. leden.

Velice dobře činí, kdo se připravuje na smrt, dokud je ještě zdrav. Ale svrchovaná pošetilost je to, odkládati s nejhlavnějším pořádkem až na konec svého života.

29. leden.

Pomni, pomni, milý brachu, že tvé tělo hrstka prachu. — Blahoslavení, kdož nepohrdají výbavou od Pána Ježíše štědře nabízenou pro věčnost.

30. leden.

Zachovej ve svém rozhodování a ve všem jednání klid. A nerozčiluj se, když ti někdo řekne něco nemilého. Kdo ví, jak to myslí a kde to slyšel. Ale ty také se vším neběhej a nebubnuj na každém rohu, že jsi slyšel to a to. S takovou nikam nepříjdeš a za chvíli se budeš starat jen o malichernosti.

31. leden.

Za měsíc leden bylo jenom v Praze 3.246 zábav. Když za hodinu na světě umírá 3.500 lidí, kolik tisíc jich umřelo snad v opuštěnosti, bez cizí modlitby, mezitím co druzí se i hříšně bavili, čas a peníze mařili, zdraví si kazili a život ukracovali. Osladí si tím svou smrt?

Masopust jsou dny, kdy se páchá mnoho hříchů. Sotva kdy se napáchá tolik nepravostí, jako v poslední dny masopustu. Právě tehdy má duše, Pánu Ježíši opravdu oddaná, zvýšenou pobožností nahrazovati urážky, které mu připravuje rozpustilý svět. Svatá Mechtilda si kladla tyto dny do postele kousky skla a jiné ostré střepiny a ležela na nich, až z toho měla plno ran. Její sestra sv. Gertruda zřela u vidění Pána Ježíše, kterého dva katané nemilosrdně bičovali. Kdo jsou ti katané, je očividno. Všichni ti masopustní opilci, nemravové mužského i ženského rodu, klnoucí, lenošící, sprostě tančící hýřilové, sprosté maškary a nestoudně oděné ženy.

Aby tyto potupy Božskému Srdci v ony dny způsobené nějak nahradila, koná Církev svatá smírné pobožnosti. Chce, aby se země vystupovaly k nebi nejen oplzlé zpěvy, klení a rouhání, svolávající na nás tresty Boží, nýbrž i zbožné zpěvy na oslavu Boží a zkroušené modlitby, prosící o smilování.

1. únor.

V těchto dnech náš Pán Ježíš zvláště mnoho trpí nad urážkami a nad záhubou duší. Mnoho je napájen octem a žlučí hříšné lásky. Smiluj se aspoň ty a hled' osvěžiti jeho rty medem a vínem svaté lásky.

2. únor.

Chovej se tak, abys ve svatopostním čase bohatě si rozmnožil svou výbavu pro blaženou věčnost. Ne výbavu pro peklo, ani pro očistec.

3. únor.

Chudák Pán Ježíš, vždycky je urážen, ale zvláště o masopustě. Aspoň ty ho miluj, obětavou lásku k němu si vyprošuj a zbožným životem ho odprošuj.

4. únor.

Tanec nevinně začíná, ale ne tak nevinně se končí. Radost z něho má spíše ten rohatý než Pán Ježíš. Může býti sv. přijímání po tanci zbožné?

5. únor.

Není-li tanec pro zbožnou duši jako pěst na oko? Není to jako Jidášova zrada: »Zdráv bud', Mistře?« Odpočívá se potom lépe v rakvi? Ukrátí se tím očistec? Rozmnoží se blaženost věčná?

6. únor.

Dobrá je almužna z toho, co ti přebývá, ale daleko cennější jest, když kvůli almužně něco si odřekneš a uspořené peníze daruješ. Chvalitebno je odřící se zába-
vy, která je příležitostí k hříchu, ale chvalitebnější je, když se zřeknu i dovoleného vyražení z lásky k bliž-
nímu.

7. únor.

Můžeš milovati nepravost, která kazí tvé skrovné dobro, jež konáš, která jest pramenem všech tvých hříchů, která tě činí otrokem d'áblovým, která tě strhuje k hanebným pádům, která loupí Bohu slávu, zbavuje tě věčné blaženosti pro pouhý dým, která ti konečně nepřináší žádné výhody, žádného požitku v náhradu za tresty, jež ti zaviňuje?

8. únor.

Největším neřestem a hříchům předcházely vždy chyby, které toho jména sotva zasloužily.

9. únor.

Pýcha je matkou všech nepravostí a dovede vyzískat pro sebe i z nepatrné události. Ona to je, která tě činí závistivým, ctižádostivým, pokryteckým, pochlebným, pomluvačným, svéhlavým, neústupným a násilným, dle místních a osobních okolností a dle ponoukání sebe-lásky.

10. únor.

Jsi-li pyšný, čeho se můžeš nadíti od Boha, jenž má pýchu v ošklivosti nade všechny jiné nepravosti a ani okamžik nestrpěl ve svém ráji anděla, který se opovážil prohřešit pýchou?

11. únor.

Duch neodvislosti a pýchy, jímž jsme proniknuti, zračí se ve svobodě jednání a neumrtvenosti celého zevnějšku.

12. únor.

Rozšíření žaludku je zlá nemoc. Vím to ze zkušenosti. Zůstávají v něm někdy nestrávené pokrmy a z toho se

rodící jedovaté plyny. — Ale kéž mne On chrání před rozšířením svědomí, aby v něm nezůstávaly bez výčitek svědomí i hrubší poklesky.

13. únor.

Srdeční vady vyrovnané a zvláště nevyrovnané působí v duchovním životě vodnatelnost samolásky, domýšlivosti, nafoukanosti a pýchy. — Ale On, lékař duší, se snaží jako srdce Panny Marie i naše srdce učiniti podobné srdci svému.

14. únor.

Duševní žloutenka je nemoc, která působí, že je vše jinak zbarveno a člověk pak to pozemské i sebe více miluje, než to nebeské a Pána Boha.

15. únor.

Doufej v Otce všemohoucího. — Pravá důvěra jest velmi požehnaná.

16. únor.

Hleď vždy a zvláště v postní čas, ať nepatříš ke katanům a lhostejným divákům, nýbrž k těm zbožným mužům a ženám z Kalvarie.

17. únor.

Pád duše do smrtelného hříchu je pro d'ábla velkým vítězstvím a on o to usiluje, jak může. Není prostředků, jichž by k dosažení tohoto vítězství nepoužil, námahy, již by se nepodrobil, lsti, již by v sázku nekladl... Po měsíce a celá léta neustále obtěžuje a nevzdává se nikdy naděje na výsledek.

18. únor.

Co z tebe bude, drahá duše, která jsi slabá ve ctnosti,

až na tebe přijde pokušení a ty nemáš štítu modlitby, sebezapření a vypadáš jako voják beze zbraně na bojišti plném nepřátel?

19. únor.

První útok d'áblův duši otřese, druhý ji nakloní a třetí poráží, vrhá střemhlav do propasti hříchů. Duše se vzdaluje duchovní četby, pobožností, modlitby a oddává se nečinnosti, nepořádku, snění a zkáza je hotova. Po nakloněné cestě se těžko jde potom zpět nahoru.

20. únor.

Měj tolik síly a řekni si jednou: Už jsem se rozhodl. Stůj co stůj vytrhnu se ze své netečnosti a s milostí Boží od nynějška budu kráčetí vpřed po cestách zbožnosti a budu vést život příkladný a důstojný.

21. únor.

Chlácholiti se myšlenkou, že život, který vedeme, není konečně ani tak zlý v poměru k druhým lidem, to už je léčka, kterou samo peklo tě chce udržet ve vlažnosti. A tak ti kope propast a ty o tom nevíš. Máš zavázané oči.

22. únor.

Při svých návštěvách Nejsvětější Svátosti a při všech svých pobožnostech pros Boha, aby ti dal poznati zlobu hříchu a patřiti naň zrakem, jakým ho vidí svatí, a obnovuj tuto prosbu úpěnlivě potud, dokud neucítíš, že se ti hřích zhnusil a již při myšlence spáchatí jej se chvěješ citelnou hrůzou.

23. únor.

Přeruš styky se společností, která množí každým dnem tvou chladnost k Bohu a k jeho službě. Straň se

těch, s kterými obcuješ, jsou-li zlí, a obcuj s těmi, kterých se straníš, jsou-li dobří. Oddáš-li se zbožnosti, hned to bude vidět na okolí, které si zvolíš.

24. únor.

Najdeš třeba duši, která má jen samé jedničky, ale nenajdeš duše, aby měla jen samé špatné vlastnosti. Vidíš-li tedy na někom jeho protivné chyby, buď moudrý a vzpomeň si, co asi vidí Pán Bůh na tobě.

25. únor.

Bojuj statečně proti svým chybám a nešetři žádné. — Jsou to zbytky starých vášní. I nejmenší kořínek je s to přivésti je k bývalé bujnosti a síle. — Nic se nesmí zanedbat, kopat, plít a trhat plevel bez ustání.

26. únor.

Buď proniknut venkoncem vědomím, že sám ze sebe nejsi nic — že vše, co máš, jest dar Boží, že ses mohl narodit slabomyslným neb i blbým, kdyby tvůj Stvořitel chtěl, — že tvoje nadání není tvým dílem, že nejsi s to, abys učinil něco záslužného pro nebe bez milosti Kristovy.

27. únor.

Ulož si vždy přísný půst od hříchu, ale zvláště v tomto svatopostním čase. — Posti se od marnivosti, urážlivosti, nevlídnosti, umíněnosti, vlašnosti, zvědavosti. Denně Pánu Ježíši při mši sv. ten půst obětuj.

28. únor.

Někteří cikáni mají zlozvyk žvýkati tabák. A ty snad pořád přežvykuješ utrpěné urážky a pokoření od bližních, kteří to třeba ani tak zle nemysleli. Takovými pokořeními se vlastně léčíš od duchovní křivice. Buď za to naopak vděčný.

29. únor.

Mnoho je takových, kteří ihned bývají netrpěliví, hned ochabují, všeho nechávají, jakmile se jim dobře nedaří na cestě zbožnosti a ctnosti; Bohu náleží dávat a těšiti kde a kdy chce a jak mnoho se mu zalíbí a komu chce, pokud se mu zalíbí.

BŘEZEN

Uctívej sv. Josefa. To nejdražší, matku svou, svěřil umírající Kristus Pán svému miláčkovi Janovi. Otec nebeský měl na zemi dvojí poklad: svého jednorozeného Syna a jeho matku. Oba svěřil sv. Josefovi.

Nuže, cti toho, jehož Bůh tak vyznamenal, k němuž sám Syn Boží choval dětinskou úctu a jehož ctíla i Královna svatých. Zvláště o mládež jeví sv. Josef účastenství, protože v ní vidí obraz božského dítěte.

Ať jsi tedy kdokoliv, poslechni rady sv. Terezie, sv. Alfonsa, sv. Bernarda a j., kteří praví: »Třeba bys měl i mnoho ze svatých za orodovnice a patrony, přece chovej zvláštní pobožnost ke sv. Josefu, protože mnoho zmůže u Boha«.

Kdo koná pobožnost k sv. Josefovi po celý měsíc březen a je ve stavu milosti posvěcující, získává každý den odpustky 300 dní a jednou plnomocné, přijme-li sv. Svátosti a pomodlí se na úmysl sv. Otce.

1. březen.

Mezi všemi svatými v nebi jest Josef jediný, jehož jméno se spojuje takřka nerozlučně se jmény nejsvětějšími Ježíš a Marie.

Tato svatá jména by neměla nikdy býti vyslovována z lehkomyšlnosti a z hříšného návyku.

2. březen.

Sv. Josef dovedl podivuhodně spojit život rozjímavý s prací tělesnou. Mezitím co řezal pilou nebo tesal, obíral se v myšlenkách Bohem a obětoval mu všechny své skutky. Dílna mu byla takto školou zbožnosti, hradbou nevinnosti, útočištěm ctnosti. Kéž by všichni křesťané následovali tohoto vznešeného příkladu.

3. březen.

Jestliže andělé ctí Matku Boží jakožto svou Královnu a největší svatí prohlašují se za její služebníky, jaká čest pro sv. Josefa býti vyvolenu za ochránce jejího panenství. Dalek jsa toho, aby se vychloubal svým vznešeným úřadem, sv. Josef se snažil, aby tím více prospíval ve svatosti dle dokonalého vzoru Panny Marie.

4. březen.

Sv. Josef byl pravým opakem nynějšího světa, který se žene za přepychem, zábavami, rozkošemi a požitky všeho nejhoršího druhu.

Takový život a život sv. Josefa nemohou dojíti stejné odměny. Vynasnažím se, aby jednou Pán Ježíš byl se mnou spokojen.

5. březen.

Když sv. Josef hledal v Betlémě nocleh a nemohl ho najít, bylo mu to moc líto a bylo mu smutno, ale on

neklel, nerozčiloval se, nezatracoval všechno do horoucích pekel.

Zůstaň i ty klidným a pokorným, budou-li jiní tebou opovrhovat, tebe snižovat a odhánět od sebe. Ty však se za ně modli, uděláš velkou věc.

6. březem.

Prostý betlémský chlév se stal pro sv. Josefa rájem, neboť patřil na Slovo věčné učiněné tělem a Ono patřilo na něho. — Takovou hloubku radosti a štěstí jako tehdy sv. Josef, pocítil málokdo ze svatých, poněvadž nebyli Kristu tak blízko a nebyli tak čisti. Víš už tedy, proč musíš přistupovat ke stolu Páně s takovou sebraností mysli a čistotou srdce?

7. březem.

Svatá Rodina neměla na světě pokoje od lidí a přátel měla velice málo. — Sv. Josef tím trpěl, ale byl oddán do vůle Boží, věda, že všechno se děje Boží prozřetelností.

Není maličností dovědět se, co je vůle Boží. Je třeba dát pozor na spasitelná vnuknutí.

8. březem.

Sv. Josef jevil obdivuhodnou stálost a trpělivost ve všem, co ho nepříznivého potkalo. Nepřebíhal a nehonil se po tom, po čem mu nic nebylo.

Kolikrát slibujeme Pánu Bohu, že to neb ono již neučiníme, ale oheň horlivosti uhasne, sotvaže vyjdeme z kostela.

9. březem.

Ve svaté Rodině nikdy se nehádali, nikdy si neřekli zlého slovíčka, poněvadž mezi nimi byl Bůh. A mezi námi je také stále Kristus Pán a my přece své bližní

pomlouváme a dopouštíme se takových věcí, že to Pána Ježíše velice bolí, takže by nejraději z naší přítomnosti utekl.

10. březen.

Ženich Panny Marie byl vzorem spravedlnosti, kterou jsme dlužni Bohu a bližnímu. Pro Boha cele žil a bližního omlouval. Vynasnažím se, abych byl štědrý k Bohu na dobré skutky, laskavý k bližnímu a přísný na sebe.

11. březen.

Šťastný smrtelník, o něhož pečují Král nebes a jeho vznešená Matka. Kdo by nechtěl snášeti největší bolesti, maje u sebe tak vzácné těšitele? — A přece málo je jich, co na to myslí, že Ježíš jest trpícím nejbliž.

12. březen.

Nemocní a umírající jsou obsluhováni od sester v nemocnici s takovou láskou, že je to až dojemné.

Sv. Josef ještě s větší láskou stojí u lůžka svého ctitele, těší, sílí a čeká, až bude moci uchopit duši do svého náručí a přenést z této vojny do blaženého domova na věčnosti.

13. březen.

Pán Ježíš byl na zemi ve všem sv. Josefa poslušen a proto ani v nebi nemůže mu nic odepřít. Moc jiných světců je omezená, pomáhají jen v jistých potřebách, ale sv. Josef má v rukou všechny léky a kdo ho s důvěrou prosí, musí být vyslyšen.

14. březen.

Ve svých duchovních i časných starostech se utíkej pod ochranu sv. Josefa. Můžeš přijít s každou záležitostí, když bude hodna vyslyšení, sv. Josef to udělá.

Nezapomínej přitom na veliký proces, který tě čeká a pros sv. Josefa, aby se ti šťastně podařil.

15. březen.

Sv. Josefe, ujmi se mé duše a všech jednotlivých duší. — Vypěstuj v nich skvostné lilie svaté čistoty, fialky pravé pokory a velikou lásku k Pánu Ježíši a Panně Marii.

16. březen.

Pane Ježíši, vyslyšel jsi pohanského setníka. Tím spíše vyslyšíš sv. Josefa, svého pěstouna. Pěkně tě prosím, na jeho přímluvu, uděl mi veliké nadělení důležitých milostí, kterých potřebuji v tomto životním boji!

17. březen.

Josef Egyptský měl mnoho pšenice. Z daleka k němu přišli jeho bratři nakoupit pšenice, aby nezhynuli hladem. — Sv. Josef má nesmírně víc milostí a ctností a volá: Pojd'te ke mně, milé děti, a kupujte bez peněz, jenom za modlitbu pro zásluhy mého svěřeného Syna!

18. březen.

Na Josefa Egyptského byli dříve bratři velice zlí. Ale on později v jejich nouzi jako by o tom nevěděl. Byl k nim moc laskavý. Přivezli si od něho z té 28denní pouti řadu pytlů pěkné pšenice. Ty jsi také třeba příliš nectil sv. Josefa, pěstouna Páně. Ale on je hodnější než Josef Egyptský. — To je naše veliké štěstí.

19. březen.

Pros sv. Josefa o velikou nadílku milostí, jež on za nejlepší uzná pro nynějšek i pro budoucnost i pro hodinu smrti!

20. březen.

Sv. Josefe, mocně si vezmi na starost též všechny mé časné záležitosti a měj péči o posvěcení mé duše, abych se Pánu Ježíši líbil!

21. březen.

Budiž veleben, Pane Ježíši, za tu milost, že smím s tebou trpěti na tvé zbožné úmysly, i na své úmysly a v duchu kajícího! Ať je mi sv. Josef vzorem!

22. březen.

Pane Ježíši, upřímně volám: Bud' vůle tvá! a prosím o vděčnost za všechno, co tvoje mateřská láska mi posílá — a ještě víc za utrpení, než za to příjemné. Jenom mi přidej milost, ať utrpením dosáhneš toho, co jsi dosáhnouti chtěl, tobě k oslavě a mně i četným duším ke spáse!

23. březen.

Pros Toho, jenž svaté mučedníky a svaté trpitele vítězně sílil, jenž jest přítelem trpících, jenž na utrpení pečlivěji bere míru, než krejčí na oděv, obuvník na obuv, jenž jest nesmírně hodnější k nám, než matka na své dítě, aby ani tebe neopustil.

24. březen.

Velkým vyznamenáním jest, osvíti-li Duch svatý tvou duši, aby nahlédla a poznala cenu kříže snášeného z lásky ke Kristu Pánu, ukřižovanému pro nás hříšné.

25. březen.

Neodumřeš světu a sobě samému, nebudeš-li mít pro to vůli a neodvážíš-li se vzít na sebe statečně svůj kříž, budeš stále nešťastný a rozervaný. Začneš-li žít ve spojení s Kristem, potom máš vyhráno.

26. březen.

Obrať se kamkoliv, všude najdeš kříž a utrpení. Všude je třeba trpělivosti a mnoho zbožnosti, když se chce domoci vnitřního pokoje a zasloužiti si korunu věčnou, nepomíjející.

27. březen.

Pole se orá a pak na něm roste. Utrpení rozorává srdce, aby v něm vyklíčila milost Boží a ctnost. A když to moc bolí a snese se to z lásky k Pánu Ježíši, potom je z toho veliký zisk.

28. březen.

Pros o tu milost, abys mnoho trpěl a dobře trpěl. Je to dobrodiní, ve kterém se skrývá mnoho jiných dobrodiní. Lépe je trpěti zde, než tam na věčnosti.

29. březen.

Kdyby tě došel nějaký telegram, nebo expres, že jsi služebně přeložen, seber svých pět švestek a bez dlouhého okolkování jdi na místo, kam tě Pán Ježíš posílá. Pros sv. Josífka, aby za tebe orodoval, abys to dovedl.

30. březen.

Otče nebeský, náš moc hodný Pán Ježíš je už velký a netouží po hračkách; zato moc a moc si přeje pěkných duší. — Proto na přímluvu sv. Josefa a Panny Marie dej mu jich, drahých duší, hodně mnoho a moc pěkné a to (z očiště též) z celé této rodiny a též z celých Čech.

31. březen.

Vytrvej, prosím, v úctě a důvěře k sv. Josefu. Vždy jsem ho uctíval, po celý život víc a více, ale ještě se tomu učím moc z toho, co slyším teď, na smrtelné posteli, o něm předčítat.

V Písmě svatém kupodivu často a důrazně nám ukládá Pán Bůh modlitbu. Učitelé církevní a svatí vesměs nejen že ji pilně konali, ale také ji pilně doporučovali. Horliví kazatelé, vzorní zpovědníci, pečliví katecheti upozorňují na ni kde jen mohou, a přece ji lidé tak málo konají a milují.

Chceš-li, milá duše, opravdu si zajistiti věčnou spásu a připraviti si již zde na zemi klid a mír, miluj modlitbu.

1. duben.

Opravdová modlitba, pravá a moudrá zbožnost, časté dobré zpytování svědomí, ustavičná bdělost, s kterou sleduješ sebe a všechny své vnější vady, mocně a nad očekávání ti budou nápomocny poznati chyby tvé povahy.

2. duben.

Aby Pán Ježíš nad tebou neplakal, jako plakal nad Jerusalemem, poslechni jeho rady: Zapři sebe sám. — Toť tvoje svatá povinnost i tvůj veliký prospěch pro čas i pro věčnost. — Každé sebezapření jest krok za Mistrem.

3. duben.

Duše neumrtvená nemá smyslu pro Kristův kříž ani pro Nejsvětější Svátost. I kdyby setrvala před svato-stánkem celé hodiny, její srdce zůstane prázdné a chladné.

4. duben.

Svatí a všichni, kdo jsou v nebi, spasili svou duši, poněvadž se modlili. Zavržení ve věčných trestech sténají, protože se nemodlili, nebo špatně a hříšně.

5. duben.

Celý život je boj proti hříchu a pokušení. Pokouší člověka svět, zlý příklad jiných, pokouší ho i tělo, pokouší ho i ďábel, úhlavní nepřítel naší spásy.

Jsouce slabí a ke zlému nakloněni, jak odoláme těm mocným nepřátelům? Jedině vzýváním a doprošováním se pomoci vyšší.

6. duben.

Jako byliny potřebují vody, aby zůstaly čerstvé

a živé, tak i my potřebujeme modlitby, abychom setrvali ve stavu milosti Boží. Jako tělo bez duše je mrtvé, tak se octne ve smrtelném hříchu, kdo zanedbává modlitbu.

7. duben.

Pokusením proti svaté čistotě ni žádný trvale čeliti nemůže, kdo nežádá k tomu modlitbou od Boha pomoci. Svatá čistota je ctnost, které vlastní silou dobytí a zachování nelze. — Bůh musí nám tu sílu dáti. Kdo o ni neprosí, nedostane ji a jistě upadne.

8. duben.

Když se ti nejhůř vede, měj tolik odvahy a doufej v Boha nejvíce. — On je stále nablízku a jeho pomoc je nejjistější. Proč hned nepomáhá, to on nejlépe ví a je to vždycky k našemu dobru.

9. duben.

Nebud' své duši Herodesem, nebud' jí krkavčí matkou.

10. duben.

Lotr na pravici byl jen tři hodiny s Pánem Ježíšem a načerpal tolik milosrdenství. Kolik já jsem získal už za tolik let?

11. duben.

Ó, jak radostné bude naše setkání s Pánem Ježíšem v nebi, budeme-li žít po celý život v milosti a lásce Boží. Tu on vždy štědrě rozdává, ale ve Svatý týden má samé moc a moc štědré dny.

12. duben.

Šťastný Šimone, že milující Bůh tě k tomu povolal, abys pomohl Pánu Ježíši nésti kříž. I já budu Šimonem

svému bližnímu. Pán Ježíš mi za to přijde sám ku pomoci a nadlehčí můj těžký kříž.

13. duben.

Sv. Pavel dí, že Bůh je bohatý a přestědrý ke všem, kdož ho vzývají. — Nepros ho tedy o malé časné, nepatrné věci, nýbrž žádej o veliké.

Tím právě uctíš jeho dobrotu a milosrdenství a způsobíš mu radost.

14. duben.

Chceš-li si usmířit rozhněvaného Boha, chceš-li zanechat hříchu, chceš-li odolati pokušením, přeješ-li si býti vyléčen ze zaslepenosti, žádáš-li býti bohatým na milosti, potom se modli a modli!

15. duben.

Vosy vyžírají jenom nejlepší hrušky. Právě proto, že modlitba jest hlavním a nejdůležitějším prostředkem naší spásy, odvrací nás od ní a kazí nám ji ten úhlavní nepřítel naší spásy. — Neboj se ho, odeženeš ho právě vytrvalou modlitbou.

16. duben.

Příteli, kdybys i svatým byl, nezakládej si na sobě, nýbrž na nekonečných zásluhách Ježíše Krista a také na zaslíbeních, jež on učinil řka: Proste a obdržíte.

17. duben.

Na posledním soudu bude seděti Pán Ježíš na trůně spravedlnosti, nyní pak na oltáři ve svatostánku sedí na trůně milosti. Hříšník si zde může vyprosit milost k polepšení, ctnostný milost k setrvání, má-li jen pevnou důvěru.

18. duben.

Neztrácej naděje ani tenkrát, když se všechno kolem tebe hroutí a zdá se ti, že jsi ztracen, když jsi v koncích se svými lidskými prostředky. — Tehdy teprve začíná pravá naděje v Boha.

Nedej se překonati v důvěře od pohanské ženy kanaanéjské.

19. duben.

O Pána Boha se neboj, že by se ti mohl stát nevěrným, na tebe zapomenout, tebe opustit, ale boj se své vlastní vrtkavosti, své nestálosti, která již tolikrát byla příčinou, že jsi svého nejlepšího Otce opustil jako mar-notratný syn.

20. duben.

Neokusíš sladkosti božské a blaženosti věčné, jestliže neokusíš dříve hořkosti kříže. Mít velké kříže a nésti je statečně s Pánem Ježíšem, v jeho duchu, je znamením vyvolených. Miluj tedy Pána Boha a svůj kříž a to ostatní rád postrádej.

21. duben.

V hrozných bolestech na kříži visel Ten, jehož nej-světější Tělo přebývá mezi námi a jehož přijímáš jako pokrm duše k životu věčnému. Trpěl za každý tvůj hřích i ten nejnepatrnější. — Můžeš se na něho dívat jen tak klidně?

22. duben.

Proč se lekáš vzít na sebe kříž? Toť most, po kterém se přechází do věčné radosti. Není jiné cesty k životu věčnému. Pán Ježíš nesl napřed svůj kříž, umřel na něm, abys i ty svůj kříž nesl a na něm zemřítí žádal. Budeš-li jeho společníkem v utrpení, budeš i ve slávě.

23. duben.

Trp třebaš ustavičně až do smrti. Ono utrpení přece jednou vezme konec, přijde osvobození a ta sláva a odměna po smrti za to stojí, abys vytrval a měl tolik důvěry jako lotr po Kristově pravici.

24. duben.

Na koho Bůh vložil kříž, tomu nabízí též milost, aby jej mohl nést. Nikdy nevkládá na nás víc, než můžeme unést. O tu milost musíš ale prosit a dávat pozor, abys nepropásl její dobu. To znamená, že musíš bdít a modlit se s Kristem v Getsemanské zahradě.

25. duben.

Jenom Bůh, který na člověka dopouští soužení, ví, kdy jest prospěšno je ukončiti, tak, jako pekař ví, kdy chléb z pece vyndati. Člověk musí tedy soužení vděčně a trpělivě snášet, nereptat, nezávidět a nehledat lidských cest.

26. duben.

Celý život Kristův byl kříž a utrpení a nemusel trpět, kdyby byl nechtěl. — Co chceš ty vedle něho, ubohý hříšníku? Nevěříš, že bys zasloužil už dávno pekla?

27. duben.

Cožpak my dáme zmrtvýchvstalému Pánu Ježíši? Nedávej mu rybu, ale dej mu nějakou svou chybu, kterou na jeho počest a své vzkříšení si chceš odvyknout. Milost k tomu si vyprošuj pilně a s důvěrou.

28. duben.

Nic není silnějšího nad vůli lidskou, chopí-li se něčeho doopravdy a vytrvale. Není-li však upřímná, oprav-

dová, oklame tě, budeš se domnívati, že chceš, ale ve skutečnosti chtít nebudeš.

29. duben.

Není-li vůle stálá, pak sice zabrání občas nějakému zlému skutku, ale nikdy ani jediné chyby z kořene nevyplení.

30. duben.

Co jest třeba, aby ses bezpečněji s výsledkem potkal a vskutku své vady vyplnil? Jest nutno, abys svou vůli nepřetržitě posiloval jadrnými a spásitelnými úvahami i skutky, které s pokrokem souvisejí, neboť každým dobrým skutkem vůle mohutní.

KVĚTEN

Kdyby byla Panna Maria více uctívána, nebylo by tolik lhostejnosti k Pánu Ježíši. Kdyby byla Matka Boží patřičně ctěna, jak by zmohutněla naše víra, jak docela jiná by byla naše sv. přijímání. A kdyby byla Panna Maria vroucně milována, jak bychom byli méně světští, jak šťastnější, jak světější, jak bychom byli věrnější obrazy našeho Pána a Spasitele, jejího předraženého Božského Syna.

1. květen.

Žádný lenoch nebude svatým a žádný svatý nebyl lenochem, každý miloval práci. Milovala ji i Panna Maria, ale nejraději pracovala mlčky nebo o samotě. Lidé opravdu zbožní nezabývají se ani při práci světskými myšlenkami, ale rádi v duchu hovoří se svým nebeským Otcem.

2. květen.

Radostí hodných rodičů je působit radost svým dětem. I sobě utrhnou, jen aby svým dítkám prokázali dobrodiní. Podobně bylo a jest radostí naší nebeské Matky prokazovati dobrodiní lidem, ale nejraději dobrodiní hodně veliká, poněvadž i její láska je veliká. Proto také nejraději udílí poklady pro nesmrtelnou duši.

3. květen.

Nesmírně potěší Matku Boží, kdo usilovně a vytrvale k ní volá o velikou lásku Boží a kdo se snaží, aby Pánu Bohu všudypřítomnému se ve všem líbil.

4. květen.

Kéž nás chrání sv. Florián od požáru pozemského a ještě víc od plamenů věčných.

5. květen.

Kdybychom nevím co podnikali, snad i život svůj obětovali, sami ze sebe nejsme s to, odvděčiti se nebeské Královně za její lásku k nám a za mateřskou péči, s jakou se ujímá hříšníkům i nejhorších, jen když ji upřímně vzývají.

6. květen.

Žádná matka nepřiskočí s takovým spěchem zachytit

dítě padající do vřící vody, nebo do ohně, jako spěchá Panna Maria, aby duši o pomoc volající uchránila pádu do hříchu i pádu do ohně věčného. Ví zajisté, jak hrozným zlem a neštěstím je hřích a trest věčný.

7. květen.

Mnohá matka do nejdelší smrti si pamatuje poslední slova svého dítěte. Také Panna Maria nezapomněla na odkaz svého Syna, když jí řekl: »Hle syn tvůj!« Těmito slovy jí v Janu svěřil celý vykoupený svět, aby veškeré lidstvo se stalo jejími dětmi.

8. květena.

Jsou lilie, které by byly jinak andělsky hezké, ale na jedněch setřen něžný pel, na druhých tu a tam červíček, nebo housenka okousali běloučkový lupínek. Dej pozor, ať ten rohatý nepolkne celou tvou duši. Znič ho honem!

9. květen.

Apoštolové opustili Pána Ježíše a Petr ho i zapřel. Potom se báli a styděli se mu jít na oči. Proto se schovali za maminku — za Pannu Marii a když viděli, že na ně nehubuje a nemá v ruce klacek — vystrčili hlavu a pak prosebně spínali ruce a On k nim byl moc laskav, jako ta maminka doma. A On zůstal dosud tak hodným a moc a moc laskavějším, než všechny maminky dohromady.

10. květen.

Panna Maria je jistým útočištěm všech, i nejhorších hříšníků, kteří se chtějí z toho dostat a propracovat se k lepšímu. Jak potom nevyslyší prosby křesťana hodného?

11. květen.

Hodné dítě se tlačí k matce, k níž má pravou lásku, a nezalézá do kouta. — Ó, jak ten ďábel nás klame a svádí k trestné vlažnosti a nedůvěře k milosrdenství Božimu a k lásce Matky Boží!

12. květen.

Voda tvé vlažnosti a tvého sobeckého pozemského smýšlení se radostně promění ve výborné víno svaté lásky Boží, když budeš prosit Pannu Marii o přimluvu. — Víš, co zmohla v Káni Galilejské!

13. květen.

Šičky studují módy, aby podle nich ušily šaty. — Módy se mění podle úboru královny anglické, nebo jiné velké dámy. Ty se raději sháněj po úboru duše dle Královny nebeské. — Nenos cáry, jako nosí Indiáni, ale připrav si překrásný oděv z nebeského hedvábí jako jsou pokora, čistota a láska k Pánu Ježíši.

14. květen.

Neopomeňme se doporučeti Panně Marii, když přistupujeme ke stolu Páně. — Prosme ji, aby nám dala takovou víru, jakou ona měla u jesliček, takovou lásku, jakou měla pod křížem a takovou touhu po nebeské vlasti, jaká ji stravovala po Synově nanebevstoupení.

15. květen.

Žila ve světě Panna Maria, ale ne dle světa, to by byla mezi zavrženci, neb aspoň mezi hříšnými kajícníky. Panno Maria, nauč mne žíti, jako ty jsi žila!

16. květen.

Rodička Boží nikdy ti nebude nápomocná ve věci škodlivé, nebo dokonce ve věci hříšné. Když k ní se

utíkáš, musíš mít aspoň touhu se polepšit. Kajícíka nezamítne nikdy.

17. květen.

Jsme nebožejší než tušíme. Proti spravedlivým jsme hotovými lazary. Kdo ví, kolik milostí a štědrých darů jsme dostali od Boha prostřednictvím Panny Marie a kde bychom byli, kdyby jí nebylo.

18. květen.

Panna Maria je v nebi jakýmsi ministrem a to ministrem, jakého bychom jinde marně hledali. — Jde v čele ministerstva milosrdenství, ba vlastně ona je matkou a rozdatelkou milosrdenství. A k takovému ministru bychom si netroufali?

19. květen.

Kde je člověk, světec, anděl, jenž by se zásluhami a ctnostmi a svatostí rovnal, třeba jen zdaleka, Panně Marii? Kdo může být tak zlý a ji nectít? Jen ten, kdo ji nezná. Málo ji ctí, kdo ji málo zná.

20. květen.

Po hříchu, i přes to, že nám ve svátosti pokání byl odpuštěn, přece mimoděk klesáme na mysli. — Hledáme protekci, či spíše mocnou přímluvu tam, kde to není ještě v pořádku.

U Pána Ježíše to nejlépe spraví jeho svatá Matka. —

21. květen.

Blahoslavený, kdo nyní bdí nad svými myšlenkami, žádostmi, řečmi a skutky a jakmile se blíží pokušení, ihned pozvedá svou mysl k Bohu a Pannu Marii o pomoc vzývá. Dovede to potom snadno v hodině smrti.

22. květen.

Svěř stráž nad svým srdcem Panně Marii a konej k ní denně nějakou modlitbu s úmyslem, abys na její přímluvu došel milosti, nikdy nikterak neporušiti svaté čistoty, jí tak velice milé.

23. květen.

Nebudiž jediného rozjímání, jedině návštěvy Nejsv. Svátosti, jediného sv. přijímání, abys neprosil Pannu Marii, aby ti pomohla potříti v sobě hada pýchy a dosáhnouti na její přímluvu pokory ducha.

24. květen.

Panna Maria milovala Ježíška, ne pouze jako matka své dítě, nýbrž i jako největší světice svého Boha. — Proto také všechno dvakrát trpěla. —

25. květen.

Jako je veliká úmrtnost mezi útlými dítkami, jimž odňali matku, tak je i velká úmrtnost pro nebe, nebo pravděpodobná ztráta věčné spásy pro ty, kdož se odloučili od nebeské matky, od Panny Marie.

26. květen.

Panna Maria neměla na světě žádné dobré časy. — Žila v chudobě, v pronásledování a v utrpení takovém, že se stala Královnou mučedníků. —

Proto neklesej na mysli. Čím více se tě zmocňuje malomyslnost, zoufalost a nespokojenost, tím více spěchej, utíkej se k té přesladké Panně!

27. květen.

Ani lichocením, ani sliby, ani dary, ničím na světě nenech si vyrvati lilii panenství. Za nic ji nedávej, nic ji nevyváží — ta patří Bohu.

28. květen.

Královně nebeské se neklaníme jako Bohu, ale uctíváme ji jako nejvznešenějšího tvora. To neznamena, abys k ní ztratil důvěru. Ona je v nebi opravdu Královnou, jejíž prosby jsou rozkazy.

29. květen.

Panna Maria ta to s námi upřímně myslí a o naši spásu má velikou péči. — Nabízí nám milosti a my svou netečností, duševní hluchotou je často přeslechneme a moc si tím škodíme.

30. květen.

Nazývejte Pannu Marii královnou, císařovnou, hvězdou mořskou, dávejte jí kde jaký čestný název, to vše jí patří, ale nebojte se jí říci Matko. Toť název jejímu mateřskému srdci nejmilejší.

31. květen.

Nebýti úcty a lásky k Panně Marii, bylo by mnohem hůře v tomto slzavém údolí. — Ne bez příčiny se také nazývá: Potěšení zarmoucených.

Pobožnost k nejsvětějšímu Srdci Páně jest velice užitečná i potřebná všude, zvláště však pro nás. Zůstala by ale velice neúplná, ztratila by mnoho na své vydatnosti i na své kráse, kdyby nebyla úžeji spojena s úctou k Nejsvětější Svátosti. Vždyť tato svátost jest hlavním a velkolepým dílem jeho láskyplného Srdce. Toto Srdce pak zde na zemi pro nás žije, pro nás bije, pro nás láskou plane v Eucharistii. Každá úcta — i pobožnost k Srdci Páně — nechť sladce tě táhne a vede ke svato-stánku, k obětnímu oltáři, k hostině eucharistické.

1. červen.

Smilování, Srdce Páně smilování. Ó Panno Maria, svatý Josefe a všichni svatí, pomozte, ať mám vytrvalou, velikou důvěru v bohaté, štědré a mocné Srdce Páně. Vytrvalá důvěra je klíčem k jeho pokladům.

2. červen.

Pán Ježíš s nesmírnou trpělivostí snáší nevýslovné urážky ve Svátosti Oltářní, jichž se mu dostává od milionů hříšníků a ještě jim za to prokazuje nesčetná dobrodiní. I s tebou tak jednal a jedná.

3. červen.

Nejsvětější Srdce Ježíšovo, v Tebe důvěřuji. — Já jsem ten Isák a tys ten Abraham. Radostně v oběť se Ti přináším z lásky k Tobě, jako Tys to učinil z lásky ke mně a činíš dosud mší svatou.

4. červen.

Návštěva velebné Svátosti oltářní ti byla dříve rozkoší, ale teď neroznítí již tvého srdce oním vroucím zápalem, jímž druhdy pokaždé plálo, když se přibližovalo k Božskému Mistru.

Neztrácej odvahu, neochabuj, měj stále důvěru, abys neupadl do nevěrnosti.

5. červen.

Náš Pán Ježíš je moc a moc hodný. — On hledá zaběhlou ovečku, která před ním prchá a kamení na něho shazuje. A což ovečku, pokorně k němu přicházející a prosebně k němu hledící — na tu by vzal klacek? Ó nikoliv! Tu on teprve radostně přijme.

6. červen.

Budeš míti tím více pochopení pro Pána Ježíše, svého

Spasitele, čím více se budeš cvičiti pro něho, z lásky k němu, to a ono sněsti. Vyhýbáš-li se křížkům a utrpením, pak stavíš pevnou stěnu mezi sebe a něho.

7. červen.

Žena 12 let nemocná byla ráda, že se dotkla jen jeho roucha — a On denně k vám přijde na visitu, denně mu polibte ruku, poděkujte za tu vzácnou návštěvu, ale též za tu nemoc (bolest) a poproste o jeho mateřské požehnání, aby tou nemocí (bolestí) dosáhl toho, kvůli čemu ji poslal.

8. červen.

Snad už mnoho let tluče Pán Ježíš na tvé srdce a prosí: vyžeň z něho ty chyby, které ti tolik škodí a v nichž si ty tolik libuješ. S těmi nájemníky nemohu u tebe přebývat pohromadě. — Spíše s volem a oslem v jeskyni.

9. červen.

Co se přes den naskytne případů zlých, nepředvídaných, že by z toho i Šalamoun byl někdy »paf«. Co tu činiti? Hned ráno prositi o požehnání a o dary Ducha svatého pro takové nepředvídané věci, i přízeň andělů strážných vyhledávati.

10. červen.

Náš Pán Ježíš vyhlíží z okna svého svatostánku, zda se přece nevrací ten nebohý syn — třebaš otrhaný — vyhublý — špinavý a samá veš.

11. červen.

Moc a moc dlouho čeká Pán Ježíš na marnotratného syna. — Zahlédl ho rozcuchaného jako flamendra, ale nevezal na něho hůl, neodehnal ho. — Však víš, co tam

ten otec udělal, ale náš Pán Ježíš je mnohem hodnější, než ten otec, i také než milosrdný samaritán.

12. červen.

Svatí jsou moc hodní, mají soucitné a štědré srdce. A což teprve Pán Ježíš! Zůstává s námi a my můžeme k němu telefonovat kdy chceme. Touží po naší vzpomínce a spojí se s námi i na dálku.

13. červen.

Pán Ježíš chystá nevýslovnou odměnu těm, kdož se mu zasvětili a jsou mu pak věrni v malém i velkém utrpení. — Nejlepší statky věčné jsou uchystány nejvěrnějším.

14. červen.

Věru zlý to hřích, moc zlý hřích proti Duchu svatému ke spasitelným napomínáním srdce zatvrzelé míti.

Nad takovými Pán Ježíš plakal a to i kvůli neštěstí a trestům, jež na sebe uvalují.

15. červen.

Malý poklesek způsobuje v duši malou škodu, ale nedáme-li protiléku, nepostaráme-li se včas o nápravu, vede k zpronevěře vážnější a k pokleskům hrubším.

16. červen.

Měj stále na mysli hlavní křesťanské pravdy: smrt, soud, peklo, přítomnost Boha vševědoucího a zůstaneš jistě čist.

17. červen.

Chceš-li žít jako pravý křesťan, pak čerpej sílu vítěznou ze svatých ran a ze Srdce Páně při sv. přijímání. — Svaté přijímání vždy zbožně a co možná denně.

18. červen.

Duše, chrám Ducha svatého, se stala lotrovskou peleší hříchů. Pane Ježíši, vypud' ty pekelné prodavače hříšných rozkoší i všelikých hříchů a proměň duši nám v tobě milý chrám.

19. červen.

Neznič v duši chrámu Ducha svatého hříchem těžkým, neznečišťuj lehkovážným hříchem všedním.

20. červen.

Paprsky sluneční způsobují, že ve světlici vidáme i nejmenší prášek ve vzduchu. Tak i oko čisté duše spatřuje nejnepatrnější nedokonalosti a čím kdo je více čist, tím pilněji se zapírá, bdí nad sebou a modlí se.

21. červen.

U Srdce Páně najdeš vždy útěchu. — Tam s křížem svým vždy spěchej. — Pán osuší tvé slzy a jednou ti řekne: Ještě dnes budeš se mnou v ráji.

22. červen.

Když člověk zneužil milostí, spojených s vysokou svatostí, která z těch milostí měla vyplývat a místo aby se povznesl, anebo na témže stupni dokonalosti se udržel, níže sestoupí, potom jedině Bůh může vědět, kam až toto smutné sestupování povede.

23. červen.

»Restaurace«, »Rychlé občerstvení« a »lékárna« u »Nejsvětějšího Srdce Páně«, jsou vždy otevřeny. — Nemá žádné zvlášť ustanovené ordinační hodiny. — Bohužel, není tu tlačénice. On s tou větší radostí a ochotou své »hosty« obslouží.

24. červen.

Slunce jednou povstalo a přece od stvoření světa neochablo ve své štědrosti na světlo, na teplo a na blahodárnou působnost. Ten, jenž je stvořil, ten teprve neochabne ve své štědrosti a dosud má Srdce plné dobroty a lásky jako při svém zrození v Betlémě.

25. červen.

Svatý Josefe a Panno Maria, vyprošujte nám velikou úctu, lásku i důvěru k nejsvětějšímu Srdci Páně, jakou vy byste měli, kdybyste byli na našem místě. Vkládejte do něho naše prosby!

26. červen.

Může být nějaká zbožnost v srdci, kde vládne marnivost? — Jak by tam mohla být, když se duše obdivuje jen sama sobě a činí se střediskem a cílem všech svých snah?

27. červen.

Svatí, osvícení jsouce svou svatostí, pozorovali na sobě nejnepatrnější nedokonalosti a viděli i takové skvrny, které unikaly očím všech ostatních. Spěj jako oni k svatosti a také víc a více objevíš své skryté nedostatky.

28. červen.

Navykej si zacházet s tělem poněkud přísněji. Nikdy neučiníš ve zbožnosti pokroku, budeš-li vědět o umrtvování jen to, co jsi někde četl, ale nikdy jsi nepoznal na vlastní kůži.

29. červen.

Největší oběti nejsou ničím tomu, kdo vpravdě jest kající a naopak i nejmenší oběti zastrašují, odpuzují

a znepokojují lidi smyslné a neumrtvené. Rozšiř pole své horlivosti!

30. červen.

Božské Srdce Páně umí dávat více, než si očekáváme, a bohatě odměňuje i nejmenší službičky a úctu jemu prokazovanou.

БОГА
А БОГ
БЪ
СЛОВО
СЛОВО

ČERVENEC

Ani v době prázdnin a odpočinku nezapomínej na Pána Ježíše. Teprve po smrti lidé ocení velikost milostí, kterou jim Pán Bůh na tomto světě nabízel. Žij křesťan-sky a přistupuj často ke stolu Páně. Máš strach, že se ti budou lidé diviti? — Pak to budou jen poloviční křesťané — množství těch, kteří nerozumějí božským věcem, ačkoliv konají některé náboženské úkony. — Nuže, víš co si máš o jejich úsudku mysliti? Nech je mluvíti, jejich výtka jest jen tvojí chválou.

Jedná-li se však o zbožné křesťany, jistě se nebudou diviti, povedeš-li ctnostný a bohulibý život.

1. červenec.

Přesvatá Krev Páně na oltáři nevolá o pomstu jako nevinná krev Abelova, ale o milost a o milosrdenství pro nás. Mnozí svatí nejen odpustili svému nepříteli, prosícimu pro Krista ukřižovaného, nýbrž přijali ho namnoze i za svého bratra, nebo přítele. Mnohem více pro nás činí Kristus Pán při mši svaté.

2. červenec.

Mezi dnem často v duchu zalet ke svatostánku, neb se obrať směrem ke svatostánku a vykonej střelnou modlitbičku, duchovní svaté přijímání, neb v duchu polib tu probodenou ruku Páně, popros o křížek na čelo, o svaté požehnání pro práci a o svatou injekci trpělivosti neb lásky k osobě nemilé; obnov dobrý úmysl — obětuj svá sebezapření. — Jaká to bude blažená smrt, jak bohatá výbava pro věčnost!

3. červenec.

Nejlepší partii udělá dívka, která se zasnoubí s nebem. Jsou to blažené Bernadety, které porozuměly spolupráci s Pánem Ježíšem na spáse a posvěcení duší utrpením.

4. červenec.

Často Bůh i pro jednu smírnou oběť zmírnil, ukrátil, odvrátil strašné tresty a ke zmoudření přivedl lid svým milosrdenstvím.

5. červenec.

Ó duše, která žízniš po pravém štěstí, přijď ke svátosti Těla a Krve a pij. Ne ve světě, nýbrž jen u Něho jest štěstí k nalezení.

6. červenec.

Navykneš-li si ctíti a milovati duši bližního, i když ona žije v těle nebohém a chorém, mimoděk poroste i v tobě stejně úcta a láska k Pánu Ježíši. — Buď budeš milovati oba, nebo žádného.

7. červenec.

Náš Pán Ježíš je jako nebeská lípa, kde včeličky načerpávají hojnost nebeského medu pro hořkosti v slzavém údolí i při smrti a osladí si nevýslovně celou věčnost.

8. červenec.

Nejvzácnější dárek — lepšího není ani na zemi, ani na nebi — nám dává Otec nebeský při svatém přijímání.

9. červenec.

Kristus Pán přichází k tobě v bílém proměněném rouše. — Dobře je s ním býti; chce, aby i tvá duše byla liliově čistá. Neposkvrň ji hříchem.

10. červenec.

Já, tvůj velekněžský bratr, tvůj Ježíš, chci býti tvým Šimonem Cyrenským, Veronikou na tvé životní cestě. Moc a moc po tom toužím, nebuď tedy malomyslným!

11. červenec.

Dělej radost Pánu Ježíši, synu, dcero! Když už chybíš, hněvej se na hřích, ale nehněvej se na sebe a na Pána Ježíše zvláště ne. Proto se mu nevyhýbej, nemrač se na něho, nýbrž pokorně, s důvěrou jdi prosit o sílu, abys po druhé neklesl, ježto seznáváš, že od své slabosti všeho se obáváš.

12. červenec.

Bohatý je pramen lurdský, bohatším pramenem jest svatá Hostie.

13. červenec.

Svatá Hostie, pramen všelikého potěšení pravého pro čas i věčnost; jen ona je pramenem duchovního života a svatosti.

14. červenec.

Svatá Hostie, pramen vody vedoucí k životu věčnému; jen ona udrží nádherné lilie svaté čistoty.

15. červenec.

On je knězem — je to náš bratr — touží po velikém duševním pokroku svých bratří a sester. Rád a stále je uzavírá do všech mší svatých. Ať s důvěrou ho o to uzavření požádají všechny duše.

16. červenec.

Pán Ježíš se nikdy ve svatém Evangelii nehněval, ač k němu chodili prosit jen o zdraví tělesné. Kdežto vy doporučujete předně duši — pak teprve — za druhé, zdraví a to jen ještě jako jeho spolutrpitele.

17. červenec.

Nikdo ještě nedošel vrcholu dokonalosti a lásky Boží bez časté návštěvy a bez hojného užívání Nejsvětější Svátosti, poněvadž jen tam se člověk proměňuje v bytost Boží.

18. červenec.

Budeš-li ponoukán, abys řekl slovo, jež by ti vyneslo nějakou chválu, odporuj pokušení a obrať hovor na

jiný předmět. Dáš-li se do práce, maje úmysly ctižádostivé — zanech jí — pýcha, která tebou vládne již napřed všechno pokazila.

19. červeneo.

Domýšlivý, ačkoliv má velmi málo moudrosti, obyčejně o všem sám rozhoduje, určuje, povzbuzuje a sudíkuje. To je jistě daleko od křesťanské skromnosti a pravé pokory, která nikoho nehanbí.

20. červenec.

Samoláska nás zaslepuje tak, že často jsme jediní, kteří nevidíme to, co celému světu, všem lidem je na nás nápadné a nedokonalé. — Je to zlá nemoc, takováto zaslepenost!

21. červenec.

Dokonalost shledáváme jen v jediném Bohu, všude jinde jsou jen stíny. Všechna proto snaha po dokonalosti je u lidí slabá a nedokonalá.

22. červenec.

Úzkostlivost je choroba duší dobrých, která uvádí ve zmatek svědomí, ochlazuje horlivost, činí neschopným k práci, poškozujezdraví, svádí i rozum k úsudkům nestálým, trýzní kajícíky i zpovědníky.

23. červenec.

Proč tě modlitba unavuje, proč ji shledáváš dlouhou a nudnou, proč nezakoušíš při ní ani nejmenšího nadšení k horlivosti, proč nemáš z ní žádného užitku a jdeš od ní vždy takový, jaký jsi přišel? Protože jsi vlažný.

24. červenec.

Vlažná duše je ta, která se bojí sebrané mysli a sebe-

zapření, které si ukládá jen tehdy, když vidí před sebou otevřené peklo. Vidí-li totiž, že by se smrtelným hříchem vydala věčným plamenům, zdrží se ho, ale kdykoliv chyba, které se jí zachce, jí nezatrácuje, dopustí se jí chladně a bez úzkostlivosti.

25. červenec.

Musíš se míti zvláště na pozoru před klamem duší vlažných, které si namlouvají a chlácholí, že jejich stav není zavržení hodný, že jsou, přísně vzato, v milosti Boží a nejsou-li proto svaté, že nejsou přece nijak darebné, zlotřilé.

26. červenec.

Musíš pomýšleti na to, že vlažnost, třebas by nebyla ještě stavem jistého zavržení, přece jest mu blízká a téměř vždy končí zavržením. Je to jako těžká nemoc, která končí smrtí.

27. červenec.

Kdokolív nehledí se uvarovati všedních hříchů, kdyby se dopracoval na světě úspěchů sebe slavnějších svými horlivými pracemi o spáse bližního, jest přece ve velkém nebezpečí, že sám si připraví záhubu.

28. červenec.

Zdržíš-li se toho množství všedních hříchů, jichž ses dříve dopouštěl bez jakékoliv výčitky svědomí, děkuj Bohu; tvá vlažnost je už přemožena, anebo aspoň se přemožení blíží.

29. červenec.

Mohu býti světější než jsem, mohu býti pokornější, laskavější, snaživější, sebranější, poslušnější, zbožnější

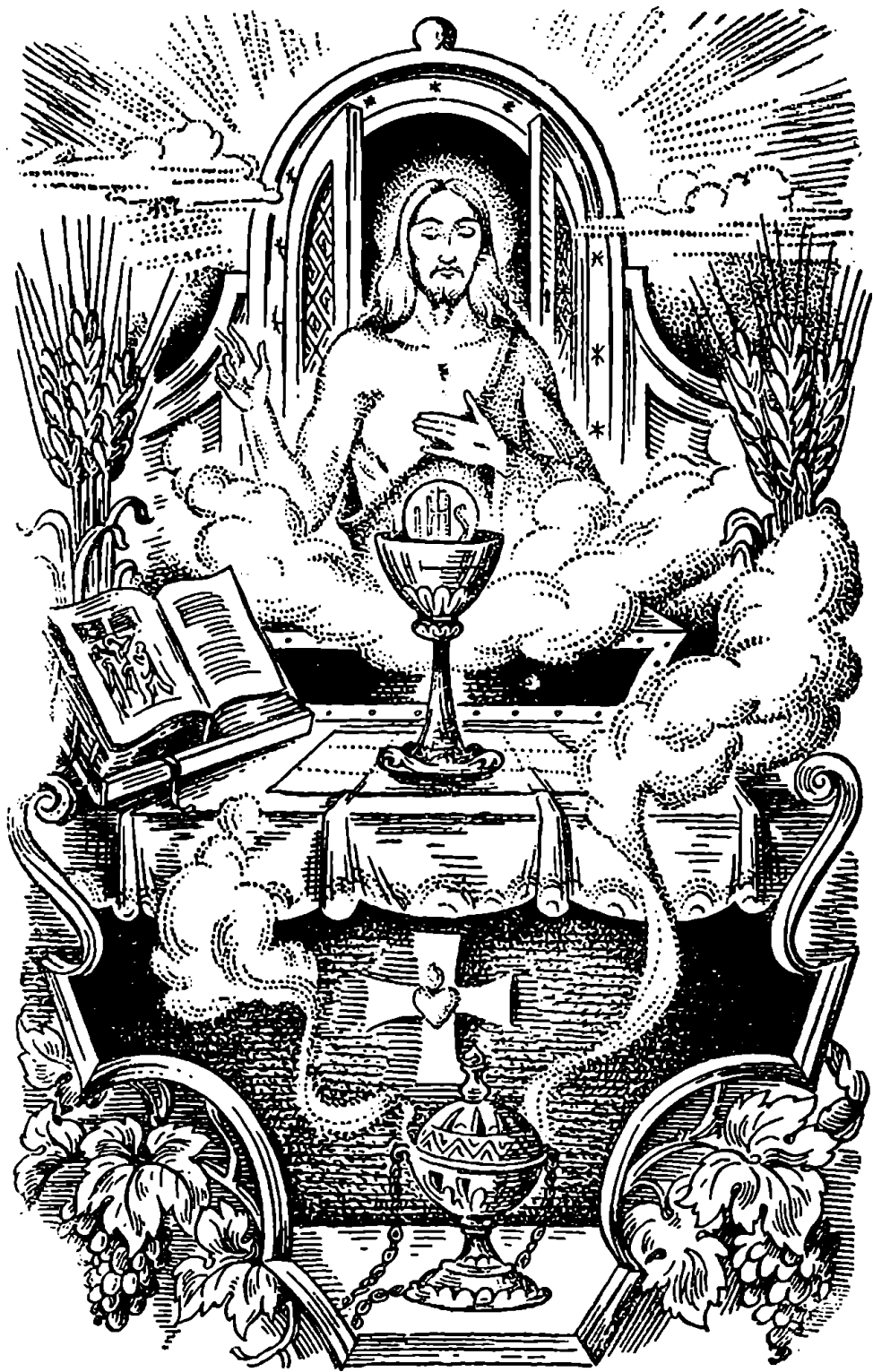
i horlivější. V těchto věcech často klesám a kdybych doopravdy chtěl, mohl bych každý den počet svých chyb umenšiti.

30. červenec.

Malá přání v duchovním životě jsou spíše na škodu než k užitku; člověk se jimi spokojuje a zůstává dále pohodlně sedět na svých nedokonalostech.

31. červenec.

Pevná, mužná vůle nezbytně vyžaduje život spořádaný, jinak převládnu choutky, nálada a rozmar.

Obcovati nábožně mši svaté jest pobožnost Pánu Bohu nesmírně milá a od Církve svaté vřele doporučovaná. — Poněvadž Kristus Pán nad svou Církví ustavičně bdí a Duchem svatým ji řídí, aby pomáhala všem věřícím ke spáse, proto jsou nejlepší ty pobožnosti, které Církev svatá svým dítkám doporučila. Avšak Církev svatá po všechny věky a u všech národů označovala mši svatou jakožto pobožnost nad jiné výbornou a bohumilou. Je sice dobře modliti se doma růženec, čísti dobré knihy, jíti na požehnání, konati poutě, ale všechny tyto a jiné pobožnosti nevýslovně předčí mše svatá; jsouť ony proti ní jako světlo svíčky proti slunci, jako zrnko písku proti hoře.

1. srpen.

Hned při procitnutí uzavři se do všech mší svatých na celém světě a obětuj je Pánu Bohu za sebe a za hříšníky. Den takto započatý bude jistě dnem požehnaným.

2. srpen.

Nezapomínejme, že sebe nepatrnější milost k spasení nám propůjčená má větší cenu, nežli veškerý viditelný svět; neboť ten byl stvořen pouhým všemohoucím slovem Božím, ale milost nám byla zjednána utrpením a smrtí samého Syna Božího.

3. srpen.

Kdyby nám Pán Bůh za ten čas, co jsme na světě, dal jen jediný důkaz své lásky, zasloužil by si za to nekonečnou vděčnost, vždyť každé jeho dobrodiní vychází z lásky nekonečné, má cenu nekonečnou a uděleno je nám lidem, kteří jsme nekonečně pod ním. — Tuto nekonečnou propast překlenuje mezi námi a Bohem mše svatá.

4. srpen.

Obětí mše svaté se dostává Bohu úcty, opravdu božské úcty, v níž má zalíbení, úcty, nad niž dokonalejší si ani nelze myslet, právě tak, jako mu nelze obětovat daru dokonalejšího. Či neobětujeme mu mši svatou jeho vlastního Syna, jemu ve všem rovného?

5. srpen.

Jsme povinni ctít Pána Boha, ale nedovedli bychom toho měrou, jakou zasluhuje, totiž měrou nekonečnou. Tu přišel nám na pomoc ten, v němž se Otci dobře zalíbilo, totiž Syn Boží a naučil nás nejen jak máme

Boha ctíti a chváliti slovy, nýbrž ustanovil také oběť Hospodina důstojnou, oběť mše svaté.

6. srpen.

Při mši svaté obětuje se Kristus za nás a z lásky k nám. Ačkoliv nyní způsobem nekrvavým, obětuje se za nás přece totéž tělo a krev jako na Kalvarii. Poněvadž pak je přítomen a skryt pod způsoby chleba a vína, obětuje se skrze ruce duchovních či kněží.

7. srpen.

Mnohdy lidé při pašijových hrách pláčí, tak jsou dojati hercem představujícím Krista Pána. Ale v neděli a ve svátek mnohdy do kostela na mši svatou nejdou, ač je to nařizeno. A tam se nám přece oběť Páně při mši svaté nepřipomíná, nýbrž ta oběť se děje skutečně; znova se koná. Proč zde nejsme pohnuti?

8. srpen.

Od počátku světa až do jeho skonání nebylo a nebude vznešenějšího úkonu a činu většího a svatějšího nad oběť, kterou Ježíš Kristus, vtělený Syn Boží obětoval na kříži na hoře Kalvarii a to za naši spásu.

9. srpen.

Podle toho, jak se lidé chovají při mši svaté a jak si jí váží, může se poznati, jakými jsou křesťany. Nikde však nebude platit slovo: čím více nám Pán Ježíš prokazuje lásky, tím větším nevděkem a lhostejností se mu odplácíme, jako právě při oběti mše svaté.

10. srpen.

Mše svatá jest úkon tak nevýslovně vznešený, že nelze ji stavěti na roveň jiným pobožnostem, nebo ji s nimi měřiti. — Všelický náš zbožný úkon má cenu

omezenou, jenom mše svatá je ceny nekonečné, nesmírné.

11. srpen.

Kdo pracuje od kusu, ten se moc činí a hledí, aby měl dobrou práci, až ji bude odvádět, protože »aušus« by mu nepřijali. Což, až já budu odvádět svou práci v den poslední? Konám vše z lásky k Bohu, ve stavu milosti Boží?

12. srpen.

Kdo je spojen s Bohem milostí, hledí líbiti se jen jemu a klidně nese své kříže, neboť ví, že Bůh se k nám více blíží v utrpení, nežli ve věcech příjemných.

13. srpen.

Kdo je dítětem Božím, váží si všech modliteb a pobožností, neboť v nich se úžeji s Bohem spojuje a snáze pak na něho pamatuje přes den, při práci a ve kříži.

14. srpen.

Není hoden deště pozemského, kdo nestojí o déšť milosti. — Není hoden chleba pozemského, kdo pohrdá chlebem nebeským.

15. srpen.

Utrpení je dobrodiní. — V tomto jediném dobrodiní jsou obsažena přemnohá jiná.

16. srpen.

Nezapomínej na dvě medicíny. Kropit se svčencou vodou a prosit Nejvyššího Lékaře, když přijde na visitu, o zdraví duše. U něho měl léčivou moc a má i dnes i jeho stín a jeho oděv.

17. srpen.

Tráviti měsíc, neb i léta v nemoci a být neschopen jakékoliv práce, to tě nezarmucuj. — Utrpení jest vždy záslužnější než práce, a nemoc teprve. V nemoci netrpí jen tělo, nýbrž i duše, což zvlášť padá na váhu. — Duše přináší v oběť své touhy, choutky a svou vůli.

18. srpen.

I vojenský kuchař má při práci na hlavě čepček, aby mu nepadaly vlasy do jídla pro vojáky. Ty »vaříš«
dobré skutky pro Pána Ježíše. — Není v nich plno much, vlasů a smetí? Vem si čepček pokory a svatého úmyslu.

19. srpen.

Ať jsou tvoje dobré skutky aspoň tak pěkné, jako jablka za 5 korun. Ne jako ta po koruně, nahnílá a červivá.

20. srpen.

Toužíš-li po dobrém pokroku v duchovním životě, zkus to a použij onoho prostředku, že poprosíš dobrou duši o ten skutek milosrdenství, aby tě pilně a otevřeně upozorňovala na tvé poklesky, ale neopovaž se pak je omlouvati, neb dokonce hájiti a to snad: hněvivě a urážlivě.

21. srpen.

Čím více mizí křesťané ze zemí a států, tím více mizí soucitná, obětavá láska k trpícím, jichž se svět štítí jako za dob pohanských. Jsou lidé bohatí a mocní, kteří se s hnusem odvracejí od svých vlastních nemocných sourozenců.

22. srpen.

Jdeš-li na bližního s hrubou, nediv se, že uslyšíš hrubou. Přijď jako anděl vlídnosti a lásky a budeš budít vlídnost a lásku. Či snad jdeš jako ten rohatý a od bližního žádáš, aby byl svatý?

23. srpen.

Neproste o zbavení křížů. To by znamenalo, že nechcete ukřižovaného Pána Ježíše, jako vyhazovali kříže ze škol. Bojte se kříže, které Pán Ježíš neodměňuje, protože ho neposlal — naopak on je trestá. Jsou to kříže připravené lidskou neumrtveností.

24. srpen.

Nevlídnou duši by nemohli ani v očištcí potřebovat. — Tam je tolik vlídnosti a lásky.

25. srpen.

Pane, i ty jsi byl odkázán na almužnu a se svými učedníky jsi i hlad mnohdy trpěl. — Obrať všechna tvrdá a pyšná srdce k soucitné a šlechetné lásce!

26. srpen.

Jakub měl sen. Andělé po jednom žebříku vystupovali do nebe a jiní po druhém sestupovali. Na štěstí byli všichni hodní a nic se nestalo. — Svatá pravidla jsou ten bezpečný žebřík k nebi. — Nezlomí se jako žebřík ze dřeva. Blahoslavení, kdož je zachovávají. Nebozí jsou ti, kdož to nečiní a sestupují dolů. Kéž z nich nejsou nešťastní podzemšťané.

27. srpen.

Sv. Petr se rozohnil pro dobrou věc a usekl Malchovi ucho. — Malchus, dareba, zasluhoval větší výprask.

Ale Pán Ježíš klidně napravil, co ohnivý Petr pokazil. — Tak i představení někdy svým podřízeným »useknou ucho«. Snad při ostřejším pokárání poranili — při operaci zajeli hlouběji než bylo třeba. — Necht' prosí Pána Ježíše, aby to »ucho« zase přišil, ale také, aby té operaci požehnal, by se to pokárání ujalo.

28. srpen.

Jak se budou skvíti duše těch, kdož obětavě a vytrvale konali skutky lásky bliženské, lásky soucitné a milosrdné, jež ukládá mnoho sebezapírání.

29. srpen.

Není lež, pokud je lehkým hříchem, v tvých očích maličkostí? Nemáš ve zvyku pravdu tajiti, převraceti, upřílišňovati, porušovati, jak se to právě hodí do krámu? Zda si dokonce nelichotíš, jak se dovedeš ze všeho vyplést?

30. srpen.

Jak milá je prostota, upřímnost, tak hanebná a ošklivá je přetvářka. Ona otvírá a získává srdce, tato však zavírá a odpuzuje.

31. srpen.

Soupeřům svým se nevyhýbej, nýbrž naopak vyhledávej jejich společnosti a prokazuj jim při příležitosti služby lásky a nikdy jim nezávid' úspěchů.

Okolo svátku Narození nejblahoslavenější Panny Marie bralo se dříve jenom Prahou sta a sta lidí, kteří se vraceli z Rakovnicka a ze Žatecka. Chodili tam z daleka za výdělkem v čas sklizně chmelu. Jest povahou řádného křesťana, že si hledí poctivě vydělati na vezdejší živobytí.

Podobně také řádný křesťan si hledí získati duchovního výdělku pro duši a pro život věčný. Hledí se obohatit těmi poklady, jichž rez nesežírá, jichž mol nekazí a jichž zloději nevykrádají. K tomu vybízí nás také náš nejlepší přítel Pán Ježíš a naše dobrá matka Církev svatá od Krista nám za učitelku daná.

1. září.

Profesor (učitel) musí míti větší vědomosti nežli žák i větší ctnosti a musí se ke svým nadřízeným ještě lépe chovat a ještě více od nich snést, než jako to žádá sám od svých podřízených, kteří jsou méně vzdělaní a zkušenější. Přál bych si, aby moji nadřízení měli takovou metodu ke mně, jak ji mám ke svým podřízeným?

2. září.

Raduj se z hloubi srdce a plesej, vidíš-li, že sláva a čest Boží jest rozmnožována jinými. Nesmíš si myslet, že jen ty musíš všechno vykonat a bez tebe by Pán Bůh žádné oslavy neobdržel.

3. září.

Kdyby svatá Terezička, nebo jiná svatá, byla vaší rodnou sestrou, to byste se jí doporučovali s důvěrou, ale sv. Josef jest nám víc než bratrem, Panna Maria víc než sv. Terezička. — Což teprve Pán Ježíš — víc než bratrem. A jest i knězem a nemá denně jen jednu mši svatou — má jich skoro 300 tisíc a radostně do všech vás vřele i mnoho uzavře i moc a moc vašich zbožných úmyslů přijme, poprosíte-li ho o to pěkně.

4. září.

Mírnost je klíčem k srdcím a kdo touto ctností oplývá, je blahoslaven od Boha i od lidí.

5. září.

Závistivý se nikdy nenasytí bídnými úspěchy, kterých se dodělá. Závist jím neustále zmítá, jej hlodá, zžírání a jej dle slov Ducha svatého do vnitřku kostí vysušuje.

6. září.

Náruživost závisti je nejnerozumnější ze všech nectností, poněvadž strhuje k tomu, aby se jiným závidělo to, co jim sám Bůh popřává. Je také nejnespravedlivější, poněvadž nenávidíme cizí schopnosti a přednosti, které nám neučinily nic zlého.

7. září.

Závist hubí všechny ctnosti, zvláště lásku k Bohu, lásku k bližnímu a pokoru. Ona je náruživostí duší omezených, duší podlých a srdcí zlomyslných.

8. září.

Ty se zlobíš, kdykoliv ti někdo odporuje. Odpor tě dráždí. Proč neuvážíš bolest, kterou činíš těm, kdož s tebou žijí a jimž každé chvíle pro nic a za nic odporuješ? Chceš, aby všechna tvá mínění byla přijímána pokorně a ty mínění jiných přijmouti nechceš, leč shodují-li se s tvými.

9. září.

Jak se budou na tebe lidé dívat, když nesneseš bez rozčilení a hněvu ani jediný odpor třeba oprávněný? V srdci všech zahrází se k tobě odpor. Jen několik pochlebníků bude v tobě udržovati oheň, který by se raději měli snažit uhasit.

10. září.

Může se ti stát, že ve věcech opravdu malicherných proneseš své mínění a když nedojde souhlasu, nebude mu nikdo ani věnovat pozornosti, rozdurdíš se a tak dáš najevo, jak jsi umíněný a pánovitý.

11. září.

Ať máš čisté úmysly, nadšenou horlivost, svědomitost

ve svých povinnostech, bezúhonné mravy a jiné základní vlastnosti, to vše tebe neochrání před různými nepředvídanými překážkami a odpory, na které narazíš a kde se možná i zastavíš.

12. září.

Nechápati příčiny rozkazu, není příčinou, aby se odporovalo, reptalo. Dokonalá poslušnost, takřka slepá, která byla odznakem a chloubou svatých, není zbabělostí, ale ctí a vyžaduje velké síly ducha.

13. září.

Jen trochu poddanosti a ústupnosti a jistě by vyschl pramen nesvárů, jimiž se vzájemná láska maří ve všech rodinách, ve společnostech i státech.

14. září.

Člověk svéhlavý skoro vždy je nevzdělaný, sprostý a surový. Nemaje dosti pravých důkazů, utíká se k urážkám, neb užívá takových slov, která druhého rozčilují, dráždí, bolně se ho dotýkají a hořkou vzpomínku nadlouho zanechávají.

15. září.

Jakmile Bůh projeví svou vůli, andělé ji ihned vyplňují. Prikáže-li Pán některému z nich, aby po 80 let byl strážcem některého chudičkého uhlíře, který se narodil někde v lesích, vykoná to zrovna tak s radostí a rychlostí jako ten, který byl poslán do některého z královských paláců k loži malého prince.

16. září.

Nikdy nepovažuj sebe lehčího porušení poslušnosti za maličkost. Nebudeš-li dbáti této ctnosti leč ve věcech důležitých, nikdy se nestaneš opravdu poslušným, po-

něvadž takové případy jsou dosti řídké. Budeš-li ale každé chvíle přemáhat svou vůli, dojdeš brzy cíle.

17. září.

Nejsa zvyklý ve vůli svých představených spatřovati vůli Boží, přijmeš úřady a rozkazy jen tehdy, budou-li se ti líbit. Když ti nebudou vhod, budeš předstírat liché a nepravé záminky, užiješ lsti, zvolíš si pokoutní cesty a nezpozoruješ ani, jak maříš úradky Boží prozřetelnosti a olupuješ se o milosti.

18. září.

Člověk pevný spojuje s pevností opatrnost a moudrost; člověk umíněný pokládá všechny své náhledy za dobré, přilne k nim, jakmile mu přijdou na mysl, aniž uváží, jaké jsou.

19. září.

Pevný člověk již předem pomýšlí na překážky a opouští od svého úmyslu, shledává-li, že jsou nepřekonatelné: člověk umíněný pohrdá překážkami a vždy se má za dosti silného, aby je překonal.

20. září.

Člověk pevný přijímá moudré rady, ba nestydí se jich vyhledávat, ale člověk svéhlavý nepřijímá žádných, leč ty, které lahodí jeho zdání a všechny ostatní bez milosrdenství odmítá.

21. září.

Člověk pevný v tom, co začal, pokračuje vážně a slušně — člověk svéhlavý pouští se do práce s prudkou a násilnou přísností a místo rozumu dává se vésti hněvem.

22. září.

Člověk pevný nikdy není tak pošetilý, aby v práci ještě pokračoval, když uzná, že je záhodno od ní upustiti — člověk umíněný zase neustane, ba raději půjde jisté záhubě vstříc, než aby se pokořil a od započatého díla upustil.

23. září.

Zanech všech podlých tajností i ve věcech nepatrných. A bude-li toho žádati opatrnost a obezřetnost, dej se poznati, jaký jsi. Nezakrývej své vlastní smýšlení, když je dobré.

24. září.

Bud' jistý a pevný, nikdy klamný, nejistý, neklidný, vždy přímý a ustálený tak, aby celé tvé vystupování bylo tiché, otevřené a v něm aby se zračila zřejmě čistota svědomí, láska a dobrota.

25. září.

Varuj se ztotožňování pokrytectví s opatrností. Opatrnost je ctnost, avšak pokrytectví je dle souhlasu celého světa chyba, ba nepravost.

26. září.

Člověk opatrný a zároveň prostý zamlčuje, co je hříšné říci; člověk pokrytecký zatajuje, co by nejen bez nejmenšího nebezpečí, nýbrž s prospěchem vyjeviti mohl.

27. září.

Člověk opatrný řekne určitě: v této věci se nesmím vyjádřiti — a k jeho tajemství bude mít druhý úctu; člověk pokrytecký se tváří sdílně, ač ve skutečnosti nechce být otevřený a postrádá veškeré upřímnosti.

28. září.

Nemrač se na ty, kteří tě urážejí, nezatínej pěsti a nesvírej úst jako člověk pomýšlející na pomstu, neodvracej se hněvivě od toho, do něhož snad by sis mohl právem stěžovatí.

29. září.

Sv. Michaeli archanděle, braň nás v každém boji, zvláště v tom posledním!

30. září.

Vídáme lidi, kteří neumějí se vyjádřiti s mírou. Cokoliv řeknou, i prudký způsob, jakým to řeknou, všechno je hned přehnaný superlativ. Přeháněti znamená vždycky pravdě ubližovati.

Važ si modlitby sv. růžence, jako si jí vážili králové: Jindřich IV., Ludvík XI., Edvard III., Bedřich III., Karel IX., František II., Jindřich II., Jan, král český, Kazimír II., král polský, dále královny: Blanka, Alžběta, Klaudiv Lotrinská, Markéta Novarská. Král Alfons V. portugalský říkal svým ministrům: »Modlitbou sv. růžence prosme Rodičku Boží, aby mou říši ochraňovala«.

Císař Karel V. při každé důležité věci říkal: »Napřed se pomodlíme růženec a pak tu věc projednáme«.

Mohli bychom jmenovati slavné státníky, vojevůdce, učence, umělce a což teprve papeže, biskupy, kněze a mnohé svaté. Nuže, i ty se modli zbožně a denně až do smrti sv. růženec a nebudeš litovat.

1. říjen.

Dráteníčkoví, odcházejícímu do daleké ciziny, dala matka na cestu růženec. Z vlastní zkušenosti znala: dokud hoch se bude modlit, dotud zůstane šťasten i v bídě, hladu a utrpení. Na životní cestě v novém roce i ve všech dalších, i na cestu do věčnosti bude růženec i tobě pokladem neocenitelným.

2. říjen.

Ten rohatý rozešťval anděly v nebi a naše prarodiče vyhnal z ráje. Jenom mu tedy nesedej na lep. Když si nebudeš vědět rady, zavolej na pomoc anděla strážce.

3. říjen.

Svatá Terezička Ježíškova má dnes svátek. Pojd' gratulovat a dostaneš veliké nadělení pro duši. Nesmíš se bát, že nepochodíš.

4. říjen.

Panna Maria nehonila parádu dle světa, sv. František z Assisi miloval naprostou jednoduchost a chudobu. Kéž to chápou členové Mar. družiny a i členové třetího řádu. Kéž světu svítí dobrým příkladem i v oděvu. Každá Bohu zasvěcená duše, kéž jako smírná oběť přispěje království Kristovu.

5. říjen.

Za každé sebezapření, dle velikosti křížů, i za utrpení, přišijí nám v nebi na prsa krásná vyznamenání, ozdoby, perly i drahé kameny. — Nechtěj, aby tě musili napřed očesat z prachu, vyčistit od bláta, molů — oprat i chemicky vyčistit a vyžehlit, než by tě vpustili do toho paláce Krále všech Králů.

6. říjen.

Kdo jest s Bohem spojen, ten se nezarmucuje než nad hříchem, nad urážkou Boží, ale neztrácí při tom pokornou a pevnou důvěru.

7. říjen.

Bud' rád, že nedostáváš žádné šarže, bud' šťasten, že ti nepřišívají hvězdičky, nelemují šat žádnou kulmovanou obrubou, výložky a jinými ozdobami — hled' jen, abys měl u Pána Boha samé jedničky a nakonec při posledním skrutiniu zlaté eminenter.

8. říjen.

Nespokoj se s polovičatostí. Varuje tě Pán Ježíš, řka: Nebude-li dokonalost vaše větší než zákoníků a fari-seů, nevejdete do království nebeského. Zbyl by pro tebe jen věčný žalář.

9. říjen.

Na sta duší chválí v nebi Pána Boha za to, že byly včas na růženec upozorněny a že si tak vyprosily šťastný odchod s tohoto světa i blaženou věčnost.

10. říjen.

Kroč jazyk svůj a dobře ho ovládej, aby se nikdy bez tvého svolení a vůle nepohnul a to snad na úkor bližního. V příčině lásky k bližnímu nepovažuj nic za maličkost.

11. říjen.

Zlá povaha ráda se hádá o každou maličkost, lpí na svém mínění a celá její přirozenost směřuje k odporu.

12. říjen.

Lakota právě jako jiné náruživosti strpí vedle sebe jakýsi stupeň nábožnosti a přizpůsobí se jí, jako by jí tím více chtěla zaslepiti a ošáliti svého otroka, jehož srdce opanovala.

13. říjen.

Vždy ať jsou daleky od tebe kousavé a jízlivé žerty. Nevyhledávej ve všem, co vidíš nebo slyšíš, jenom směšnou a žertovnou stránku, ale všímej si spíše stránky vážné a užitečné.

14. říjen.

Všímej si předmětu i způsobu svých rozmluv, tónu, jímž je pronášíš, svých hádek, sporů a žertů. Pozoruj svou řeč, zda v ní nejsou nevhodné a sprosté výrazy.

15. říjen.

Všeho se lze nadíti od člověka vůle upřímné, jenž se opravdově snaží uskutečnit svá dobrá předsevzetí, ale nejhoršího dlužno se obávat od člověka uvolněného, jenž se leká všelike překážky a obtíží.

16. říjen.

Jakmile nabudeš přesvědčení, že jsi změkčilý, pohodlný a uvolněný, účinně bojuj proti zlému pokušení, které ti praví, že bys měl povoliti, jelikož by bylo marné a bezvýsledné plouti proti proudu a že by bylo lépe ničeho neměnit.

17. říjen.

Váhavý člověk nikdy nedokončí, co začal, poněvadž vždycky se potká s nějakou překážkou, již si netroufá přemoci. Co se týče ctností, některé připouští, jiné zamítá.

18. říjen.

Na někoho činí četba nepatrný dojem, tvoji obrazivost však může zvládnout smyšlená věc tak, že v ní zanechá trvalé a osudné stopy.

19. říjen.

Kdo je dokonale čistý a má svrchovanou lásku a úctu k svaté čistotě, ten při pouhém pomyšlení na to, co by mohlo ji zatemnit, se chvěje hrůzou a ošklivostí; děsí se příležitostí ke hříchu a pečlivě se jich varuje.

20. říjen.

Pryč se všemi návštěvami a rozhovory podezřelými, mohl by i jediný jazyk o tobě říci něco zlého. Stýkej se jen s lidmi čistými.

21. říjen.

Pokoř se před Bohem, znamenáš-li cit odporu, když učiníš výlohy Bohu milé; abys tento pocit přemohl, přidej ještě něco k tomu, co jsi dříve k vydání určil.

22. říjen.

Pokoř se před Bohem, kdykoliv přijímáje nějaké peníze, pocítíš živé hnutí radosti. — Vynalož při nejbližší příležitosti částku těchto peněz na almužnu.

23. říjen.

Duševní prázdnota, vyprahlost, rozervanost, špatné návyky, zakořeněné hříchy a jejich nesčetné hrůzné zjevy jsou neblahými následky opomenutého rozjímání.

24. říjen.

Pros o milost, abys pohlížel na všechny věci, jak na ně pohlíží Kristus Pán, pros o jeho ducha, abys od-

umřel sobě i světu a žil jen pro něho, pro zájmy, pro něž on žil, pracoval a trpěl.

25. říjen.

Samota je školou nebeské vědy, schránkou svatého zápalu, dílnou, kde se zasazují drahé kameny, rozkoší duchovního člověka, útočištěm před zžíravým úpalem světa.

26. říjen.

Každé okamžení života, ale zvláště své poslední vydechnutí, poroučej často Bohu a pros ho o ten vzácný dar, jenž všechno ostatní dovršuje, o dar setrvání v dobrém.

27. říjen.

Představ si, co řeknou lidé na posledním soudě, až poznají tvé nízké tužby, tvoje podvody, vychytralost a tisíceré jiné prostředky, kterými se snažíš každé chvíle získat u nich přízně a pochvaly. Až poznají bídáckou tvrdošijnost tvé marnivosti, nebudeš vědět, kam se máš před nimi studem ukryt.

28. říjen.

Vzpomínej na zahanbení, jež tě zahrne, až lidé, po jejichž vážnosti tak marně toužíš, v onen poslední den spatří, jaký jsi v nitru svém.

29. říjen.

Nepokládej chyby, plynoucí z tvé povahy, za maličkost. Když jsi zkrotil velké náruživosti a nejsi již spoután neřestmi, jsi sváděn dopřáti si oddechu. Toť klam všech nejnebezpečnější.

30. říjen.

Nikdy nezapomínej, že duše své nikdy nespasíš, leč jen tehdy, když budeš naplněn láskou Boží a prost náklonnosti k vlastnímu pohodlí a prospěchu.

31. říjen.

Jestliže se ti zdá některá rada obtížná, právě z toho sud' a nahlížeš, že jsi uhodil na pravou strunu, že jsi odkryl kořen zla.

LISTOPAD

Pozdvihni se duše z prachu a zalet' k rajským výšinám, denně a ve svém utrpení často přemýšlej o nevyšlovné blaženosti svatých v nebi, která jest bez konce. Pozastav se však i nad místem pláče a úpěnlivých proseb. Ubohé duše v očistci! Jak se jim stýská po nebi, jak po něm touží, ale svým utrpením si už pro nebe nic nevydělají, pouze splácejí své duchovní dluhy. — Vždy a zvláště v tomto měsíci budu vám, dušičky, mnoho pomáhat a vy mně pak pomůžete vyvarovat se horlivě toho, čeho vy nyní litujete.

Na dušičky vzpomínejme, z očistce jim pomáhejme, budou na nás vzpomínat, až my budem umírat.

1. listopad.

V nebeské blaženosti mají i pro tebe připravené místo a určitě ho dojdeš, budeš-li opravdu o ně stát a všech prostředků k spasení užívat. Když je ztratíš, ta ztráta ti bude věčnou mukou.

2. listopad.

Do očištvce se dostane hodně lidí. S největší svědomitostí se varuj i všedních hříchů a poklesneš-li přece, očisti se od nich kajícími skutky, nábožným používáním svěcené vody, lítostí a pokáním. Nenech to až na očištvce!

3. listopad.

Ve věčné radosti jsou svatí, kteří měli tytéž náklonnosti jako ty, tytéž kříže a utrpení jako ty, žili v horších poměrech než ty, byli méně chráněni a měli méně milostí než ty, ale užívali jich snad věrněji než ty. Hleď tedy s milostí Boží spolupůsobiti, pros o to umění a máš nebe jisté jako oni.

4. listopad.

Svatí byli tvými nebeskými kmotry na křtu svatém a máš po nich jméno. Máš tam tedy příznivce, kteří se namáhají a za tebe orodují, aby ses za nimi dostal. Záleží jim na tom a proto nemarni jejich přímluvy za tebe.

5. listopad.

Hezky uctívej Pannu Marii a sv. Josefa, aby ses pak nemusil stydět přijít jim na oči. Ó, jak už nyní se na tebe mateřsky usmívají, na tebe se těší a po tobě toužebně vztahují ruce a srdečně tě zvou do toho nebeského, otcovského domu!

6. listopad.

Uvažuj, že máš povinnost pomáhat duším z očištěnce, a to mnohonásobnou povinnost. Ukládá ti to svatá víra, spravedlnost, láska k Bohu a bližnímu.

7. listopad.

Dobrodiní, jež nyní prokazuješ dušičkám, bude jednou prokázáno i tobě. Jak tě to těší, když si na tebe vzpomene přítel, co teprve tam v palčivém ohni, jak to těší a pomáhá!

8. listopad.

Čiň nyní pokání za své poklesky, vyhledávej ho, abys nemusel v míře největší činiti pokání po smrti.

9. listopad.

Ve svých dobrovolných modlitbách, pobožnostech a střelných modlitbách dávej přednost těm, jež mají odpustky ve prospěch duší v očištěnci.

10. listopad.

Do svatých přijímání, do mší svatých uzavírej také duše v očištěnci s prosbou, abys tak žil, bys očištěnci ušel.

11. listopad.

Chceme být milosrdní pro ubohé duše. Jak bychom mohli zapomenout na vás, duše v očištěnci?

12. listopad.

Pochválen buď náš moc hodný Pán Ježíš! On si přeje a posilu nabízí, aby tento náš očištěnc (pozemský život) přinesl nám duševní zdraví a veliké bohatství pro věčnost.

13. listopad.

Kolik lidí si už zavinilo nešťastnou věčnost, protože nedbali napomenutí a výstrah a pokárání. Snad se i hněvali na toho, jenž jim tu milost prokázal. Vzpamatuj se! Skrze ně tě Bůh varuje.

14. listopad.

Lotr na levici moc lituje a má za to moc zlé peklo, že nevyužil dobu milosti a milosrdenství, ač byla krátká a snadná.

15. listopad.

Zde na světě Pán Ježíš své operace, jimiž z duše odstraňuje všelijaké slepé věci, provádí velmi jemně. V očištcí ale bez uspání a moc dlouho to tam trvá a moc se tam za operaci platí. Zde je operace zdarma a operovanému pak připadne veliká odměna.

16. listopad.

Kdo chce vstoupit do kláštera, i kdyby byl jako sv. Alois a jako sv. Terezička, nebude přijat, dokavad nezaplatí své dluhy. — Tak i do nebe není připuštěna mnohá svatá duše s rouchem svatebním a nádherným a musí do očištcce, až si odbude své dluhy časných trestů.

17. listopad.

Dobrou almužnou pro duše v očištcí jest střelná modlitba, duchovní sv. přijímání, práce a jiný dobrý skutek — jako svaté odpustky.

18. listopad.

Kdybychom si představili očištcové plameny, puklo by nám bolem a lítostí srdce. Nenechme dušičky trpět

a neříkejme jim: Dnes nemám čas, počkejte do zítřka — a trpte dále. Tak se nechováme ani k nemocnému, který trpí mnohem méně a žádá o trochu vody, aby se občerstvil.

19. listopad.

Když i boháči v pekle na tom záleželo, aby jeho bratři zanechali hříšného života a nedostali se do těch míst jako on, jak teprve na tom záleží naší nebeské Matce, abychom se dostali k ní do nebeské radosti!

20. listopad.

Při vzpomínce na věčné trápení pocítíš mimoděk hrůzu a zatoužíš po štěstí svatých v nebi. Ale zrovna tak toužili po svém spasení oni nešťastníci, kteří v zuřivém zoufalství se svíjejí v propastech pekelných.

Neklamej sám sebe! Nebude-li tvá vůle pevnější a upřímnější, jednoho dne, přes všechnu touhu po změně a nápravě svého života, se ocitneš mezi nimi.

21. listopad.

Po smrti hřích už nemůže být odpuštěn, poněvadž si nemůžeme už získat milosti. Potom už ani Matka Boží nezadrží trestající ruku Božské spravedlnosti. Spravedlnosti se musí učinit zadost i tresty věčnými. Zde je Bůh stále jen Bohem milosrdným a shovívavým, ale po smrti je k nám Bohem spravedlivým.

22. listopad.

Stůně-li kdo, bolí-li ho třeba zuby, bývá mu obtížno studovati, dělati účty, nebo starati se o jiné důležité věci — a jsou to záležitosti pozemské. Jak zpozdilý je ten, kdo spásu své duše, věc to nejdůležitější, odkládá až na poslední chvílku. Divím se tomu, proč volí právě

čas nejméně vhodný, když totiž už je slabý a skoro bez sebe.

23. listopad.

Poslední dobou se dostavuje více úmrtí náhlých, nepředvídaných. Není možno se vyzpovídat a přijmouti posilu na věčnost.

Jak je to dobře, je-li člověk stále ve stavu milosti posvěcující. A nestojí to nic, než dobrou svatou zpověď a polepšení života. A to také nestojí nic, ani haléře, ale učiní nás na věčnosti boháči.

24. listopad.

Kdyby nešťastná věčnost nebyla tak hrozná, kdyby nebe nebylo tak nevýslovně krásné a naše duše tak drahocenná, nebyl by Kristus Pán přinesl pro nás tolik obětí, jen abychom šťastně skonali, peklu ušli a duši spasili.

25. listopad.

Zlobíš se na ty, kteří promarnili své jmění, zničili si zdraví a nepamatovali na stará kolena, ačkoliv mohli vědět, co je ve stáří čeká. — A všichni vědí, že se zcela jistě dočkají věčnosti, která nemá konce a přece si ji nesnaží pojistit, aby byla šťastná.

26. listopad.

Ani smrti, ani soudu soukromého, ani posledního nebylo by se báti, kdyby se po nich neobjevil onen souhrn všech věcí zlých a nečekaly na ně tresty a věčná muka. — Tím souhrnem všech nepravostí jest peklo.

27. listopad.

Proti vodě se staví pevné hráze, proti ohni se vymýšlejí hasicí prostředky, proti blesku se stavějí blesko-

svody, proti nemoci se hledají léky, ale proti smrti není žádného prostředku, ani léku, ani pomoci. Smrti odolati nelze. Všichni zemřeme a to jen jednou jedinkrát.

28. listopad.

Všechna přání blažených v nebi jsou splněna, ale právě to, že vědí ze zkušenosti, co jest nebe, kdyby jen hodinu byli na našem místě zde na zemi, s jakou horlivostí by všechno podnikli, aby si svou blaženost jen o stupínek rozmnožili!

29. listopad.

V pekle naříkají zavržení: Kéž bychom mohli jen na kratičký čas zpět do těla.

Co by asi nabídli za jedinou hodinu času? Kdyby jim byla dána, jak by ji svědomitě užili, aby svlékli se sebe hřích a zjednali si roucho milosti Boží! — Ale na věky se jim nedostane té hodiny.

30. listopad.

Jednou budeš mezi umírajícími a v duchu budeš volati: Smilujte se nade mnou aspoň vy, přátelé moji. Čiň si z duší v očištcí přátele!

PROSINEC

Zajisté všichni se těšíme na svátky vánoční. Všichni je chceme mít hodně radostné. Však tyto svátky si musíme učinit sami radostnými, když připravíme Ježíškovi k půlnočnímu sv. přijímání hodně pohodlné a teplé jesličky v našich srdcích.

První týden si zhotovíme jesličky ze samých úkonů poslušnosti. Druhý týden budeme do jesliček pilně ukládati klásky a seno sebezapírání. Třetí týden zhotovíme teplé plenčičky a čtvrtý týden polštářiček pod hlavičku Ježíškovu ze samých dobrých skutků lásky k Bohu a bližnímu.

1. prosinec.

Budu konati všechno z poslušnosti, i když mně to bude nepříjemné. Hned ráno při svítání pozdravím Nejvyšší Trojici svatým křížem a poděkuji andělu strážnému za ochranu. A když mně dal Pán Bůh dožítí nového dne, umíním si, že jej strávím v horlivosti pro jeho čest a oslavu.

2. prosinec.

Ó Bože, kéž každý můj pohyb, každý krok, ano každý tlukot mého srdce je nový důkaz mé poslušnosti a poddanosti tvému svatému zákonu. Kéž také mé práce a modlitby jsou proniknuty tímto duchem naprosté mé závislosti na tvé Boží vůli a lásce!

3. prosinec.

Když mysl se nechá upoutati každou vnější maličkostí i tou nejnepatrnější, vyprchá pomalu všechno hlubší smýšlení a pro Pána Ježíše zbývá málo času. Nastěhuje se do duše svět a svaté věci už nechutnají.

4. prosinec.

Ježíška by jesličky z kamení moc tlačily. Změkčím mu je tím, že v sobě potlačím každé hnutí zvědavosti, roztržitosti, tvrdohlavosti a povídavosti. On mne za to hojněji odmění.

5. prosinec.

Při práci na stavbě duchovních jesliček vydatně nám pomohou Panna Maria, sv. Josef a anděl strážný. Zvláště při jemné práci zlatnické, při vykládání jesliček pokojou, nám pomohou, aby všechno dobře drželo a neulamovalo se při nejmenším pohybu Ježíškova lože.

6. prosinec.

Nikomu se nechce ležet na holých prknech. Každý touží po slamníku, peřinách nebo aspoň žíněnce.

Když nemáme pro Ježíška prachových peřin a hebkých podušek, dejme mu tam aspoň měkkou slámu a vonící seno tak, jak nám to den přináší v trpělivém snášení všeho nepohodlí, zimy i horka, těžkostech při práci, málo slaných nebo zase přesolených jídlech nebo vůbec nechutných.

7. prosinec.

Při každém sebezapření vlož ihned do jesliček jeden klásek. Zvláště s velikou láskou snášej ty osoby, které buď svojí nešikovností nebo nepříjemným chováním jsou ti protivné. Neutíkej od nich, ale přibližuj se k nim vždy s úsměvem a touhou jim posloužit.

8. prosinec.

Nikdo neměl tak krásně připravené jesličky jako Panna Maria. Ty se jí nikdy nevyrovnáš, poněvadž ona byla bez hříchu, ale pros ji, abys ji dovedl aspoň napodobovat v lásce a svatosti.

9. prosinec.

Aby se jesličky nerozpadly, je nutno všechno stmelit dobrým úmyslem, obnoveným každou hodinu a převázat láskou k denním povinnostem.

10. prosinec.

Překleň své duchovní jesličky pěkným krovem a upevni na něj střechu velkodušným přinášením všech obětí, které ti Pán pošle, ať už to je v jakékoliv okolnosti tvého života. — Víra nechť ti slouží za kladívko.

11. prosinec.

Už je potřebí myslet na plénky. Upřed' je sám ze samých úkonů bliženské lásky, aby hodně hrály, když bude venku mrznout a zlí lidé nechají otevřené dveře. Jinak by na Ježíška táhlo a bylo by mu v tvém srdci zima.

12. prosinec.

S plénkami připrav i podušku pod hlavičku. Nezlob se, když tebou jiní pohrdají a jsi zapomenut. Jen když Ježíšek o tobě ví a vyvolí si tě za smírnou oběť.

13. prosinec.

Vyzdob a okrášli celé jesličky snítky chvojí střelných modlitbiček. Ale ať jehličí hned neopadá, abys neměl hned kolem plno smetí nelaskavých slov a nepěkných výbuchů náladovosti. To bys všechno pokazil.

14. prosinec.

Dávej almužnu nešťastným, kteří nebudou slavit Ježíška a modli se za nepřátele Církve svaté. Nezapomeň na ty, kterým víru vyrvali a na ty, kteří ji dosud nemají. U nich bude o vánocích smutno, neboť na ně se Boží Děťátko neusměje.

15. prosinec.

V betlémské stáji nesmí chyběti ovečka. Čím chceš potěšit Ježíška, než čistou dušičkou a vymýcením všeho smyslného pohodlí a varování se i stínu hříchu nečistého?

16. prosinec.

Ježíška při jeho narození zahřívají vůl a osel. Těm zvířátkům se někdo směje, ale ty se nikdy nevysmívej

svému bližnímu, nikdy ho nepodezřívej a nepodkládej nikomu zlých úmyslů. Tím méně představeným.

17. prosinec.

Nech provanout celou místnost čerstvým vzduchem. Nenech v duši těžký vzduch nenávisti, závisti, lakomství a škaredohlídství. Těžký vzduch musí zmizet a za škodolibé a falešné jednání musí nastoupit upřímnost a čistá přímota ve všelikém počínání.

18. prosinec.

Vrať se i mezi dnem často do svého nitra a hlídej si svou svatynku. — Víš dobře, že pokušitel nikdy nespí a bdělosti je třeba v každý čas. — Zavírej dobře za sebou a neruš nikdy předsevzetí a ani v nejmenším se neodchyluj od pravidel zbožnosti.

19. prosinec.

Tvrdí a necitelní betlémští obyvatelé vypudili Ježíška do chléva. Aby toho Božský Spasitel necítil, že tvá duše bývala také nečistým místem, zastři holé zdi duchem pokání, bázní před hříchem a zvláště znečištěná místa pokrop slzami lítosti.

20. prosinec.

Zbožně a stále čti ve svatých knihách, aby ses naučil dýchat ten svatý klid a mír, který ti Ježíšek přinese. Je ti třeba vysvětlení, abys rozuměl všem jeho pohybům, neboť maličký Ježíšek nebude mluvit. Jeho přání musíš sám vytušit.

21. prosinec.

Přijdou pastýři, přiletí andělé a pomohou Boha chválit. Buď vděčný bližnímu za každé dobré slovo, knězi

za jeho vlídnost k tobě a odvděčuj se dobrým i těm, kteří ti pomohli k dokonalosti i tvrdým zacházením.

22. prosinec.

Panna Maria a sv. Josef jsou již na cestě k Betlému. Nesou svatý poklad a cesta je obtížná. Zdvojnásob skutky milosrdenství ke svému bližnímu, nevíš, ze které služby lásky Ježíšek bude mít větší radost a ty větší požehnání.

23. prosinec.

Maria se stane Matkou Boží, ale zůstane Pannou. Pracuj vždycky pro Boha a nenech se rušit v dobrém díle žádnými nástrahami nepřitele. On by chtěl všechno zničit a z tvé porážky by měl velikou radost.

24. prosinec.

Štěstí, které plyne ze spojení s Bohem, povznáší nad nízkost světa a přenáší duši do prostředí takového míru a vyrovnanosti, že to světáci nikdy nepochopí. Co je celý svět proti radosti míti v duši novorozeného Ježíška!

25. prosinec.

V jesličkách dnes najdeš nejvzácnější a nejcennější poklad ze všech, co je jich na zemi a na nebi. A ten poklad přišel až z nebe a schválně pro tebe. Nabízí se ti, chce tvé srdce! — Dáš mu je?

26. prosinec.

Svatého Štěpána ukamenovali neznabozi a on se při tom za ně modlil. Tebe třeba kamenují slovy tvoji bratři a sestry a bližní. Co ty budeš činit?

27. prosinec.

U jesliček mají teprve dnes Štědrý den. Jaká to krásná příležitost, aby sis vyprosil u svaté Rodiny ctnosti, sice u světa nenáviděné, ale Ježíškovi tak milé a tobě spasitelné, že schválně z nebe přišel, aby ti je ukázal a k nim dopomohl.

28. prosinec.

Za moc dobrou odměnu hledají se pastýři a pastýřky. Kam? K jesličkám, aby Ježíšek nebyl opuštěný ve vánoční čas a v celoročních jesličkách ve svatostánku. Jako dárek mu přines některou svou chybu, kterou už chceš opravdu zanechat.

29. prosinec.

Když andělé opustili nebe a v noci zpívali v slzavém údolí u betlémských jesliček, zдалipak tam šli neradi, nebo chtěli za to od Pána Boha nějaký příplatek? Nikoliv! Šli rádi. Tak i ty konej i malé věci pro Pána Boha s velkou ochotou a pokládej si to za čest.

30. prosinec.

S jakou vírou se klaněla Panna Maria svému Bohu u jesliček! Kéž se jí podobáme, kdykoliv se mu klaníme ve velebné Svátosti. S jakou důvěrou ho tiskla na své srdce věříc, že je Králem králů, ačkoliv před Herodesem prchali do Egypta. Kéž s podobnou vírou tisknu ho i já na své srdce při svatém přijímání!

31. prosinec.

Uznej to jednou, že tě nemohlo potkat větší štěstí, než narození Ježíška v tvém srdci. Budiž ti to prame-

nem hojného požehnání pro Nový rok, pro tento celý život i pro věčnost. Žádným dnem nesvolávej na sebe kletbu ani pro hodinu smrti, tím méně pro věčnost.

Recept na štěstí

aneb

O lásce k Bohu.

Chytí-li kdo královnu včel, zmocní se brzy bez námahy celého roje. Právě tak dojde všech ostatních ctností, kdo dosáhne královny ctností — lásky. Co jest láska? Božská ctnost, která činí vůli schopnou milovati Boha nekonečně dobrého nade všechny jiné dobré věci, a to z přátelství. Jest ctností božskou a to největší mezi ctnostmi božskými. Víra totiž pohlíží na Boha jako na základ naší blaženosti; láska nejen že má k němu vztah jako k svému svrchovanému dobru, nýbrž jenom jej hledá a pro něho samého miluje. Praví se dále, že naši vůli povznáší. Jest totiž přirozené, že láska proměňuje člověka v to, co miluje; kdo někoho miluje, znenáhla se stává takovým, jako on.

»Miluješ-li zemi«, praví sv. Augustin, »jsi země, jsi pozemský; miluješ-li Boha, jsi také takřka Bohem, protože stáváš se u vysokém stupni jaksi účastným jeho přirozenosti. Protože však jest třeba jisté podobnosti a poměrnosti, chceš-li se k tomuto stupni povznést, sudiž sám, jak velice se musí duše s milostí Boží sama nad sebe povznést, aby se stala schopnou býti takřka jednoho ducha s Bohem!« »Kdo k Bohu přilne, jest jednoho s Ním ducha.« (I. Kor. 2—17.)

Řečeno bylo dále, že láska miluje dobro Boží nade vše dobro jiné. Neboť zda nepatří naprostá přednost nejvyšší Boží velebnosti? Kdyby země byla nahoře a obloha dole, nebyl by pořádek více porušen, než kdyby poslední cíl člověka — Bůh — měl sloužiti k dosažení nějakého dobra stvořeného, nižšího. Konečně se praví, že láskou milujeme Boha nekonečně dobrého z přátelství. Víra totiž předvádí duši Boha jako nekonečně dobrého a v každém ohledu nekonečně dokonalého. Jestliže ho duše miluje jako své vlastní svrchované dobro, poněvadž jest její vlastní svrchovanou blažeností, pravíme, že ho milujeme ze žádostivosti, ovšem svaté; taková láska se nazývá láskou touhy a jest obsažena ve ctnosti

křesťanské naděje. Jestliže však kdo miluje nekonečně dobrou přirozenost Boží, protože v sobě nejvýš dobrá jest, pravíme, že milujeme Boha láskou nezištnou, čili z přátelství a tato láska jest božskou ctností lásky. Blaženi, kdo třeba jen nízkého stupně této lásky dosáhli. Protože dosáhli největší dokonalosti lidského srdce! Největší zajisté dokonalostí všech tvorů člověka nižších jest sloužiti člověku, pro kterého jsou stvořeni; podobně zase jest největší dokonalostí člověka milovati Boha, neboť proto jest člověk stvořen. Proto právem se nazývá láska křesťanská královnou, matkou, duší a životem všech ctností. Jako královna všem poroučí, tak zase láska všem ctnostem panuje a všechny ctnosti má ve svém průvodu. Jest jejich matkou, ježto všechny zrodila a všechny vychovává. Jest jejich duší, neboť dává život všem ctnostem; bez ní podobaly by se nehybné mrtvole, která se k nebi vzpřímiti nemůže. Jako na rouchu nachovém tím nejcennějším není vlna, nýbrž barvivo, které svou živostí a vzácností je drahocenným činí, tak také to, co Bůh na našich skutcích nejvíce cení, jest láska — tato opravdu nebeská, ano i více než nebeská ctnost. Proto i za ten nejvšednější skutek z lásky vykonaný nebude dána v nebi menší odměna než účast na věčné blaženosti Boha samého.

Jak lze lásky nabýti.

Ale kdo ti dá křídla holubice, abys mohl vzlétnouti a na Srdci Božím odpočinouti? K tomu jest zajisté více než jindy zapotřebí především modlitby; ta ale také v tom snáze a hojněji než v jiných záležitostech bude vyslyšena. Modlitba o lásku jest nutná. Neboť třeba by duše byla stvořena k milování všeho dobrého, přece křesťanská láska převyšuje síly přirozené a proto nemůže se vůle sama ze sebe k ní pozvednouti, byť i všechny své síly napjala. Pírko jest samo o sobě lehounké, ale proto ještě nemůže se vznésti do výše, nýbrž má nějakého větru nebo vánku zapotřebí. Dojde pak ta modlitba i hojněji vyslyšení, neboť: jestliže blažený onen oheň Boží lásky byl jedinou příčinou, která Syna Božího na zem byla přivábila a jediným cílem byla jeho záměrů a tužeb: »Oheň jsem přišel pustit na zem, a co chci, než aby hořel?« (Luc. 12, 49), musíme zajisté říci, že Bůh sám sebe slyší a své vůli vyhoví, vyslyší-li takovou modlitbu.

Avšak, bohužel, málokdo po této krásné lásce touží, jí si váží a za ni opravdu upřímně prosí. Divíme se, že tak veliké dobro tak vlažně bývá milováno; ale spíše by bylo s podivením, kdybychom tento z největších darů Božích vřele milovali, aniž by se nám uráčilo za tak veliký dar prositi.

Za druhé jest nutno s velikou pozorností rozjímati o důvodech této lásky. Jako světlo přivádí teplo shůry, tak živé poznání přináší s nebe tento vznešený oheň. Proto často uvažuj: že Bůh nám poroučí, abychom ho milovali, že Bůh si naší lásky zaslouží, že nás svou láskou předchází a k ní nás hledí přivésti. První tedy pohnutkou jest příkaz Boží. A ten jest první mezi všemi

příkázáními. První jest, protože má veliký účinek: zachování celého zákona. Jest první dle úmyslů největšího zákonodárce, protože on všechny ostatní příkázání k tomuto cíli uspořádal. Jest první co do odměny, poněvadž dává všem ostatním ctnostem cenu. První jest přede všemi, protože jest zakladatelem křesťanské dokonalosti. První jest pokud se týče vznešenosti, protože nejméně se protiví svobodě člověka a proti jeho vůli možný není. První jest v důstojnosti, poněvadž jest nejvyšším stupněm, ke kterému se duše může povznést. První jest konečně pokud se týká trvání, ježto kolik si lásky Boží získáme zde, tolik jí budeme míti pro celou věčnost a dle míry lásky bude naměřena i blaženost věčná. Láska trvá i po smrti a jejího konce nebude nikdy na věky. Proto jak velice máme si vážit tohoto zákona lásky, jak mnoho máme se snažit, abychom jej naplnili.

Kdyby Bůh zakázal, z důvodu že jsme nehodni, abychom ho milovali, museli bychom ho ustavičně prositi, aby nám to dovolil; proč tedy nyní, když nám to přísně přikazuje, ho slyšet nechceme? Po čem pak by zavrženci více toužili, než po takovém rozkazu? Kdyby takový zákon oné hluboké propasti byl prohlášen, proměnil by se ihned pekelný žár ve svatý plameny očistce. To jest patrné z toho, že když Bůh něco přikazuje, dává zároveň pomoc, abychom své povinnosti mohli dostáti; a proto zavrženci, odpovídající této milosti, změnili by své zoufalství pekla v naděj očistce a věčná noc by ustoupiti musela svítání nebeské slávy.

Viz tedy, jak Bůh s tebou jedná, když ti lásku přikazuje: že ti nedává okovy jako otroku, ale zlatý řetěz jako příteli. A co více. Bůh křesťanské lásce přikládá takovou cenu, že věčným zatracením hrozí tomu, kdo by mu srdce svého darovati nechtěl. Když znalci neobyčejnou cenu nějaké perle přikládají, stoupá nesmírně cena její: jakou asi tedy má cenu naše láska, ke které

nás Bůh ve svém nekonečném milosrdenství nejen láká, ale kvůli které nám celou vahou své spravedlnosti hrozí? Člověk stojí zde mezi dvěma plameny; buď bude hořeti plamenem lásky v tomto životě, nebo bude trápen věčnými plameny na onom světě. S ochotností měl bys i věčný oheň snášeti, kdyby ti Bůh kladl podmínku, abys směl milovati Boha — a ty volíš věčné tresty, jen abys ho milovati nemusil? Jednal bys více než pošetile! Proto: všecek se Pánu odevzdej, odpros, že tvorové dosud tak veliký podíl na tvé lásce měli a umiň si, že budoucně bude Bůh jediným pánem celého srdce tvého, celé duše tvé, všech sil tvých a toliko jeho vůle že bude jediným tvým měřítkem a že odložíš vše, co by se mu na tobě nelíbilo.

Druhou pohnutkou lásky křesťanské jest: Bůh si naši lásku zaslouží. Proto byl bys mu ji dlužen, i kdyby ti ji nepřikazoval. Čím více totiž kdo jest milování hoděn, tím více si naší lásky zaslouží. Bůh však jest nekonečné lásky hoděn a proto zaslouží si, aby všechna srdce nekonečnou láskou k němu přilnula.

Copak si vlastně myslíš, když slyšíš slovo Bůh? Představ si, že nějaká bytost spojuje v sobě všechny možné přednosti, krásu vědění, moc, svatost, velikost, vznešenost a představ si tyto vlastnosti ještě stokrát nebo tisíckrát většími. Co to je proti Bohu? On to ještě není, ale jest nekonečně větší. Pokračuj a přikládej jednu dokonalost za druhou, zveličuj je, rozšiřuj je do nekonečna a do věčnosti; po tisíci, milionech letech budeš právě tak daleko od dokonalého poznání Boha, jako jsi byl onoho dne, kterého jsi počal. Obraz, který si o Bohu vytvoříme, zůstane vždy nedokonalý. Bůh jest propast dobroty, krásy, svatosti, moudrosti, vznešenosti, nekonečně povýšený nade všechno naše pomyšlení. Jediný pohled na něho jest s to, aby ponořil člověka v moře blaženosti, aby peklo změnil v nebe. A ten že by nestačil

k vzbuzení tvé lásky? Jediná krůpěj dobroty, kterou ti nějaké stvoření podává, dovede si získati tvého srdce i tvé lásky; nesmírný pak onen oceán Boží dokonalosti nebyl by s to ji získati? I kdyby tvá láska byla nezměrná, přece bys ji jako daň dluhoval celou nejvyšší velebnosti Boží. A ty chceš svou lásku tak skrovnou a tak omezenou přece rozdělit i jednu toliko část Pánu Bohu nabídnouti? — Svaté Terezii bylo u vidění dopřáno jen na chvílku pohlédnouti na krásu lidské přirozenosti Ježíše Krista a potom říkávala, že proti ní slunce jen bledé paprsky na zem vysílá a lidé krásou obdaření že nejsou než mrtvolami chodícími na této zemi. Co by řekla ona světice, kdyby jí byla ukázána krása jeho Božství?

Třetí pohnutkou lásky má nám býti, že Bůh nás svou láskou a nesčetnými velikými dobrodiními takřka nutí, abychom ho milovali. A proto i kdyby povinnosti lásky od nás nežádal, anebo snad naší lásky hoden nebyl, přece musili bychom ho milovati z toho důvodu, abychom mu jeho lásku oplatili. Lásku za lásku. Jak je to jen možné, že je nám těžko Boha milovati, když on dříve miloval nás? Vždyť přece nelze lehčeji oheň zanítiti, než ohněm jiným! Ale naše vlažnost pochází odtud, že neuvažujeme vážně o darech, které nám chtěl dáti a které nám již dal.

Uvažuj přece trochu, že láska Boží k tobě jest i věčná i nekonečná. Jest věčná, protože Bůh sebe a své dobro nemiloval dříve než tebe a tvůj podíl na jeho vlastní blaženosti; zůstane věčnou, protože se jeho dokonalosti přičí, aby tě opustil, leč bys ty sám dříve svazek Božího přátelství přetrhl, zneužívaje své svobody. Jest nekonečná, neboť láskou, kterou miluje tebe, i sebe miluje; ačkoliv ti nemůže přátí totéž dobro jako sobě — totiž Božství — přece chce ti dáti dobro nekonečné blaženosti: chce tě tedy zahrnouti štěstím nekonečné blaže-

nosti: tedy štěstím nekonečně větším, než jaké by ti poskytnouti mohli všichni tvorové dohromady, i kdyby zároveň všichni přenesli celou svou lásku na tebe. Kdyby Bůh jediný jen pohled ráčil vrhnouti s výšky své slávy do propasti naší bídy, nestačili bychom se mu za to odvděčovati věčnou láskou a vděčností; z toho poznej, jak nevděčný by byl, kdo by čas svého pozemského putování za tuze dlouhý pokládal k tomu, aby Boha miloval a všechny své city jemu obětoval. Ty ale připoj k lásce, kterou on od věčnosti k tobě choval, všechno to dobré, které ti již prokázal a viz, zda ti zbývá ještě nějaká výmluva, proč by ses Bohu v oběť lásky zasvětit nemusel.

Vzpomeň také, jak pozdě jsi začal Boha milovati a k tomu jak nepatrně! Někteří vrstevníci Archimedovi tvrdili, že písku mořského nelze spočítati; Archimedes chtěje pak dokázati, že to jde, udal v kterémsi svém spisku počet písečných zrněk nejen mořských, nýbrž kolik by se jich i vešlo mezi hvězdy a zemi. Přál bych jemu nebo někomu jinému nalézt počet dobrodiní, které nám Bůh prokázal a nám po celou ještě nekonečnou věčnost prokázati hodlá; jistě nikdo se nenajde, kdo by chtěl vysloviti jistý počet. Dary jeho jsou: nekonečné počtem, nekonečné samy v sobě, nekonečné pro nekonečného dárce, nekonečné, protože zaslouženy nekonečnou cenou krve Kristovy — že by nestačily k vznícení lásky? I ledové vypouklé zrcadlo mohlo by zapáliti hořlavý předmět, kdyby slunečním paprskům bylo vystaveno; tvé však srdce vůči účinkům Božského slunce mělo by býti studenější než led, takže by nebylo s to zanítiti se jedinou jiskřičkou lásky?

Tolik bylo vykonati Bohu, aby získal bezcenného a prabídného tvora a přece neměl by ho získati? Copak ještě více žádáš za ochotu jemu se odevzdati? Anebo pro koho schováváš svou lásku, když ji celou váháš

darovati Bohu na věky? Vždyť on jest nejen sám v sobě mořem vši dokonalosti, ale i pro tebe nevyčerpatelným zřídlem nekonečných dobrodiní. On to byl, jenž tě vytáhl mocí svou z propasti nebytí, kde bys byl bez jeho pomoci zůstal na věky pohřben. Vše, co máš, jest jeho darem; on ti vše dal, on to od vteřiny ke vteřině zachovává a tedy takřka znovu dává. On z lásky k tobě všechny věci stvořené tak jak jsou zachovává. On chce, aby i nebeští duchové usilovně o tvou věčnou spásu pečovali. On tě ustavičně ve své nejlaskavější náruči drží, po tobě oči své Božské prozřetelnosti otáčí.

Tolik a tak různých věcí koná Bůh jen pro tebe a k tvému užitku. Ale nejen myšlením a skutky, ale i utrpením chce ti dokázati žár své lásky. Bere na sebe nesmírné břímě tvých hříchů a sám chce nésti tresty, které jsi zasloužil. On snesl s velikou trpělivostí tvou vzpouru proti své božské vůli. On ti tvé křivdy tolikráte odpustil. Když ses hluchým stavěl, nepřestával k tobě mluvit hlasem svých vnuknutí. Ač v žádném ohledu tebe nepotřebuje, přece se zdálo, jako by nemohl se upokojiti a jako by všechnu útěchu odmítal, poněvadž tebe ztratil. Když tě pak potom našel, celé nebe muselo se s ním radovati. Slovem: aby tě na věky šťastným učinil, tolik toho učinil a tolik toho snesl, jako by vlastní jeho blaženost na tvé spáse záležela. Vzpomeň, koho mínil a k čemu vypravoval podobenství o ztraceném penízi, o ztracené ovečce, o marnotratném synu, o milosrdném samaritánu a jiné! Uvaž ještě to, že dobrodiní jeho jsou sice nesmírná, ale ještě více musíš ceniti jeho lásku, se kterou ti je dal; on tě miloval dříve než ses narodil; proto nemůžeš mu ani jeho lásku odplatiti, i kdybys ho od této chvíle mohl milovati láskou nekonečnou. Nejsi-li netvor a uvážíš-li tyto důvody, i kdybys byl z tvrdého křemene, musíš aspoň jiskrou lásky se zanítiti, zvláště budeš-li déle a častěji srdce své

křesati; nejvíce však vzplaneš láskou tehdy, odstraníš-li zkrocením svých chtíčů ty překážky, které tě činí skoro neschopným k zanícení se blaženým plamenem lásky.

A to jest třetí prostředek, který ti radím k dosažení lásky Boží, totiž abys bojoval statečně proti své sebelásce. Kolik vzduchu se z pumpy vytáhne, tolik vody se do ní zdola vtáhne. Kolik sebelásky ze svého srdce vytlačíš, tolik do něho vstoupí lásky k Bohu. »Zmenšení žádostivosti jest zvětšením lásky, kde není žádostivosti, tam jest plnost lásky«, praví svatý Augustin. Sebeláskou, kterou nutno odložit, se tu nemíní pravá křesťanská láska, kterou se kdo miluje v Bohu a hledí si získati největšího dobra: přátelství Božího; ale rozumí se tu ona převrácená náklonnost, která pudí srdce lidské k věcem pomíjejícím a která se chce ve všem všudy ukojiti, třebaš to bylo i s urážkou Boží spojeno.

Především tedy jest nutno poznati, jaká jest to nezřízená žádost, ta panující vášeň, která je zdrojem všech poklesků, která se přiměšuje i k těm nejsvětějším skutkům, která se tolikrát skrývá pod pláštěm ctnosti a zbožnosti. Jest dlužno činiti vždy opak toho, k čemu ona nás táhne, sic bys v tomto boji ducha proti hříchu právě tak pochybil, jako druhdy Saul v boji proti Amalchitským; on jich mnoho sice pobil, ale králi život zachoval. Ty mnohé sice chyby odložíš z lásky k Bohu, ale tu hlavní si necháš. Půjde-li to tak dále, ocitneš se konečně tam, že všechno budeš dělat jen podle této své převládající zlé náklonnosti; nikoho nebudeš mít rád, pro sebe nikdy se nepřemůžeš, leč nebude-li tě to bolet. A v takovém srdci chceš, aby našla místo ještě také láska k Bohu? Myslíš si snad, že drahocenný balsám se může vlíti do takovéhle zapáchající špinavé nádoby?

Chceš-li se tedy státi přítelem Božím, staniž se dříve

svým nepřítelem, bojuj proti tělu svému a chtíčům svým. Boj ten ale nesmí se spokojiti s vnější jakousi spořádaností, s pohodlnou vnější pobožností, která pochází spíše od dobré výchovy, od návyku, od okolí než od milosti Boží. Ale musí záležeti v neustálém potlačování nezřízených náklonností. Musíš se dychtivě chopiti denních příležitostí, abys dělal a snesl opak toho, kam tě žádost táhne. Sestra ošetřovatelka tázala se nemocné svaté Terezie, proč neokusila toho zákusku přece dosti dobře připraveného. Světice odpověděla: »Právě proto, že jest moc dobře připraven!« Tak jedná, kdo skutečně po lásce Boží touží. Zdržuje se nějakého jídla, protože smyslnost po něm touží; z téhož důvodu požívá toho, co se chuti protiví. Slovo, které již na jazyku svrbí, nevyřkne, protože jest trochu ostré. Sklopí oči, protože zvědavost jimi otáčí. Zvlášť ochotně službu prokazuje tomu, jenž obyčejně hodně nevděčným se projevuje. S tím právě často se stýká, jenž mluví hodně spatra. A tak i v jiných věcech.

Pamatuj si, že ustavičné vítězství v nepatrných těchto věcech není ziskem malým, nýbrž tak vzácným pokladem, že často jest život příliš krátký k tomu, aby se člověku podařilo dosáhnouti nějakého vyššího stupně lásky Boží. Mléčná dráha na noční obloze pozůstává ze samých hvězdiček. Každá z nich sama o sobě uniká zraku našemu, ale všechny dohromady tvoří svítící dráhu, cestu nebeskou. Podobně i cesta, po které všichni svatí ke své vysoké lásce se ubírali, pozůstává z drobných sebezapření. Přemáhali opět a opět při různých příležitostech svou sebelásku, takže duši svou naplnili nebeským světlem a srdce přivedli k Bohu, třebaš bychom teď o těch skutcích sebezapírání nevěděli. Proto i ty, půjdeš-li za těmito vůdci, po oné cestě, zakrátko docela jiným se staneš a budeš i šťastnějším.

O úkonech lásky.

Kdo upřímně přítele miluje pro něho samého, především se raduje ze všeho dobrého, které jeho přítel má; pak i to mu přeje, co mu ještě schází; srovnává-li to své přátelství s jinými věcmi, dá mu přednost; prohřešili se konečně nějak proti této lásce, s obnovenou a tím větší láskou ukazuje, že je mu toho líto a snaží se seč jest přátelství zeslabené nebo dokonce již pochované opět vzkřísiti. Z toho seznáváš, že čtyři jsou úkony lásky, ve kterých i ty se musíš cvičiti, abys mohl dosáhnouti alespoň nějakého stupně lásky Boží, toho skutečného, vznešeného přátelství mezi duší a Bohem, totiž: zalíbení na dokonalosti Boží, nezištná radost z dobra Božího a nezištná touha, obětavost, lítost. Často tedy uvažuj o nesmírném onom pokladu, který Bohu tvému patří, jakožto plnosti svého Boha a snaž se vzbuditi ve svém srdci nesmírnou radost z nekonečných oněch dokonalostí, které na něm pozoruješ. Jásej, že jest tak veliký, tak mocný, tak dobrý, tak krásný, tak moudrý nade vše tvé pomyšlení, ano že jest velikost, dobrota, krása, moudrost sama; že celá tato dokonalost jemu náleží, že ji má, že ji měl od věčnosti; že jest nekonečně blažený. Dívej se pak na všechna tato nekonečná bohatství jako na své vlastní dobro a proto jásej a raduj se z nejvyšší blaženosti Boží, více než z každého jiného dobra svého; raduj se, žes ničím; přej si v propasti nicoty se rozplynouti; jen abys jemu blaženost na věky pojistil, kdyby — ač to nemožno — v nebezpečí se dostal ji ztratiti. Podaří-li se ti božský tento plamen v srdci zanítiti, uznáš, že žádná činnost duševní není vznešenější. Bůh si jí právě tak váží, jako bychom mu skutečně darovali onu blaženost, nad kterou se radu-

jeme, že ji má. A naopak: Velikou nelibost má nad duší, která zůstává studenou ohledně této radosti. Bůh radoval se od věčnosti nad oním dobrem, které tobě darovati chtěl a ty se nezačneš jednou z té duše radovati z onoho dobra nesmírného, které Bohu dle přirozenosti patří a které vždy v nezmenšené míře míti bude? Jestliže nepřestaneš tak si vésti, jako by ti do Boha nic nebylo, navždy zůstane ti Bůh cizím a neznámým.

Druhý úkon lásky jest nezištné přání a jednání. Bůh jest dobrý pro každého; proto musí býti každým srdcem milován. Proto, když duše k tomuto druhému stupni lásky dospěla, touží, aby Bůh byl milován všemi tvory. Pravá horlivost o čest a slávu Boží — a tím i o spásu duší — plyne jen z pravé lásky k Bohu. Čím více duše v lásce pokračuje, tím více roste v ní tato vznešená touha. Ona mu vřele přeje také ono dobro, které mu jedině může ještě scházeti, totiž rozmnožení jeho slávy na zemi. Odtud všechna chvála duší láskou rozdílených; proto každým dechem, každým pohledem vzhůru Boha oslavují; proto vybízejí všechna stvoření ke chvále Boží; proto stále spěchají k vlasti blažených, kde se nic neslyší, leč chvála Boží; proto se ve svou nicotu a propast svých hříchů noří, aby jej a jeho milosrdenství tím více mohli vynášeti. Tu jest láska skutečně vynalézavá, ukazujíc, že jest ohněm, který nikdy neřekne — »dosti«. Zde se ti otvírá cesta k rozšíření srdce a to nejvíce podobu mše svaté. Zde ti víra předvádí Syna Božího nekonečné velebnosti, sestupujícího s výše, aby počtu vzdal Otci svému nebeskému, kterak se stává prosebníkem, kterak se pokrývá způsobami chleba a vína, jen aby nejvyšší slávu jemu připravil. Ty spoj tu srdce se srdcem jeho a pros, aby království jeho zde na zemi vždy více se rozšiřovalo; umiň si, že je rozšíříš nejprve v sobě samém, tím, že ho budeš milovati a jej ve všem

jako svého Pána věrně poslouchati, potom, že je šířiti budeš i v jiných.

Bůh však zasluhuje více. Proto také více od nás žádá, lásku totiž, kterou dáváme přede vším stvořením přednost jeho přátelství. Umiň si tedy, kdyby mi s jedné strany někdo podával radosti celého světa, nebo hrozil bolestmi sebe většími, s druhé strany mi ale Bůh své přátelství nabízel, povrhnu z lásky k Bohu bolestmi anebo radostmi celého světa. Učiň tak, abys mohl říci s apoštolem, že ani život, ani přítomné ani budoucí, ani jakékoliv stvoření nebude tě moci odloučiti od milování nejvyššího dobra; že s jeho pomocí raději zvolíš umřítí v jeho lásce, než žítí s jeho urážkou.

Takový stav duševní jest naším největším dobrem, jest i největší oslavou Boží, jest nejvznešenějším v tomto i budoucím životě. Musí nám tedy na srdci ležeti, abychom často taková předsevzetí vzbuzovali; zvláště však máme tak činiti v pokušení, ve svízelních a při vzpomínce na dobrodiní Boží. Neboť jak lépe osvědčíš svou vděčnost za to, že Bůh dal přednost tvému spasení před svým vlastním žitím, umřev za tebe na kříži, než umíniš-li si jemu navzájem dáti přednost před každým jiným dobrem a vyznáš-li to slavně před nebem a zemí? Podobně i v bolestech často ho ujišťuj, že pro lásku jeho jsi hotov mnohem více ještě s jeho milostí snášeti a pod křížem svým se zhroutiti, jen když bude tím oslaven a chválen a ruky své od tebe neoddáli, třebaš by tě druhou tepal. Zvláště však v pokušení musíš svou lásku rozohniti a s velikou horlivostí zamítnouti d'ábla, jenž chce, abys Boha zaměnil s dobrem pomíjejícím; tu musíš pokušiteli s neodolatelnou vytrvalostí jasně odpovídati, že nemáš úmyslu Boha opustiti ani za cenu tisíce světů na věky cenu majících, tím méně za požitky tak nízké a pomíjející.

Poslední úkon lásky jest lítost. Když totiž duše uva-

žuje, že sobě tolikráte dala přednost před Bohem a tak si počínala, jako by sama Bohem byla, Bůh však jen tvorem nějakým, že hledala jen svého uspokojení, ač se to nejvyšší Bytosti nelíbilo; že pokládala za svou blaženost jemu odporovati; když o tom všem duše uvažuje, oči se jí otvírají, počne se jí oškliviti ona neblahá doba hříchů i vlažnosti, cítí nesmírnou bolest nad svým ničemným rozhodnutím, stud ji polévá a konečně činí předsevzetí, že budoucně Bohu takové místo v srdci svém vykáže, jaké mu patří, totiž nejvyšší nade vším jiným, poněvadž vše jiné u porovnání s ním není ničím; proto vše ostatní chce milovati jen pro něho.

Ale ustavičnou lítostí a bolestí nad minulou darebností a opovážlivostí tvou vzrostě v tobě obdivuhodně láska Boží a bude ti nejen zrcadlem, ve kterém uzříš své skvrny, nýbrž i jasnou a průzračnou studánkou, která ti je nejen ukáže, nýbrž i také smyje. Svatá Maria Magdalena de Pazzis říkávala, že tento kající úkon lásky více se hodí pro toto slzavé údolí, než zalíbení nad dokonalostí Boží, a že hlavní věcí jest, oplakávati vlastního i cizího bezpráví Bohu učiněného. Svatá Terezie, chtějíc nějak znázorniti lásku, kterou cítila, pravila, že duše Boha milující vidouc, kterak Bůh jest urážen a kterak jest jí opovrhován, takovým žalem bývá schválena, že se jí zdá, jako by byla na kousky trhána a že by si raději přála zemřítí, než takový pohled déle snášeti.

A proto: jestliže tebou nic nepohne, když se ti vypravuje o hrozných hříších ve světě spáchaných; jestliže ale na druhé straně i tu nejmenší učiněnou křivdu trpce neseš, co se může o tobě jiného říci, než že sebe sama mnoho miluješ, ale Boha pramálo?

Dodatek.

Bylo by záhodno přečísti si opět z »Následování Krista Pána« knihy II, kapit. 7, 8, 11, 12 a z knihy III. kapit. 5, 10, 16, 34 a jiné. A snad i celou knihu čtvrtou. O svátosti lásky! — Bylo by užitečné aspoň chvíli uvažovati a promysleti slova Pána Ježíše k svaté Markétě, když ji i nás učil uctívati nejsv. Srdce Páně!

Dobrý Spasiteli můj! Vše jest pravda, co jsem tuto četl, ale kéž to nepadne na skálu, nýbrž na půdu dobrou, kéž přinese užitek ne třiceti, nýbrž stonásobný! Bojím se o sebe, neboť už tolik spasitelných vnuknutí přišlo u mne nazmar. Kéž se za to aspoň stydím a hluboko pokorím; kéž tě za to dvojnásob více miluji než ti nevinní a svatí, kteří se nikdy neprovinili! Prosím tedy o hlubokou pokoru i o nesmrtelnou lásku k tobě. Vidím-li chybu na jiných, ač nejsem jejich soudcem, co teprve asi jich vidíš na mně ty svým okem vševidoucím! Kéž odložím vše, co se ti na mně nelíbí. Kéž hořkým se mi stane vše, co svět a moje nepravá samoláska sladkým nazývá. Kéž sladkým a příjemným jest mi to, co ty, věčná pravda, sladkým zoveš, co tys hledal a hledáš v tomto slzavém údolí. Ó Spasiteli můj! Kéž se dám od tebe spasiti, t. j. šťastným učiniti pro čas i pro věčnost. Budu však šťasten i blažen jen pokud tě budu milovati opravdu upřímně, obětavě, jako ty miluješ mne. Tys pro mou spásu a z lásky ke mně tolik podnikl a mně by těžkým připadalo učiniti tu trošku, která na mne připadá? Láska tvoje i těžké činí lehkým! Láska tvoje, poklad věčný!

Ještě několik slov.

Služka si pochvalovala, že má hodné pány a vážila ji toho místa. Ty teprv máš hodné pány: Pána Ježíše a Pannu Marii; kéž i v maličkostech si dáš záležeti, aby mohli býti spokojeni. — Denně častými povzdechy pros je o potřebnou milost: »Pane, ať to dovedu!« Co platno, je-li někdo jinak zdráv, má-li otevřenou hnisavou ránu na noze; co platno orlu, že má volná křídla, když je řetízkem za nohu k zemi přivázán; co platno přemoci deset zlých náklonností, neodložíš-li i tu poslední? Co platno přelomiti zub a kořen tam nechati? Co platno srpem seseknouti plevel, když tam kořeny zůstanou; co platno utřítí pavučinu a nechati tam pavouka? Hle, toť obraz tvého nitra, nedbáš-li vykořeniti zlou náklonnost.

Nikdy nebudeš Bohu náležeti zcela, nikdy neupravíš Pánu cestu do svého srdce, třeba ses modlil: »Přijď království tvé!« Pros upřímně Rodičku Boží, aby tvoje oběť byla úplná, jako byla oběť její. Proč ty by ses bál odevzdati se Pánu zcela? Kristus Pán při svatém přijímání se ti odevzdává zcela se vším, co má — není-liž to veliká milost, smíš-li mu zcela a navždy náležeti!? Pros pokorně o potřebnou milost, abys to též dovedl a provedl dokonale. Pros také o velikou pokoru a věz, že jí máme vždycky málo; pros také o důvěru neomezenou, i o velikou obětavou lásku vůči Pánu Ježíši a velebné Svátosti, neboť i té máme vždy málo. Oboje pak osvědčíš přesným plněním svých denních povinností a radostným snášením svých denních křížků, ať je Bůh posílá po komkoliv.

Za každý křížek buď tak vděčný jako za svaté přijímání — obojí pochází od jeho lásky a vede k jeho

lásce. Radostné snášení křížků jest dobrou přípravou na svaté přijímání, jest i pravou vděčností za svaté přijímání: neboť svaté přijímání dovedlo i svaté mučedníky nadchnouti a posíliti k radostnému utrpení. Jeho láska jest nejlepší cukr pro každý hořký kalich; ostatně je hořký jen na povrchu, nikoliv na dně.

Jako Josef Egypťský v létech úrodných shromažďoval zásoby pro léta neúrodná, tak ty již nyní předem vyprošuj si hojné zásoby útěchy a síly a svaté trpělivosti pro doby bojů, opuštěnosti a utrpení — ne že by předobrá Spasitel na nás vložiti chtěl více, než snéstí můžeme, ale aby potom z toho utrpení nepřišly na zmar ani ty droby, nýbrž abychom celých sto procent využili ke své spáse a nikoliv pouze šedesát procent nebo snad jen třicet procent. Jaká by to byla škoda pro naši věčnost! V tom smyslu se i modli, abys všech milostí, i slova Božího, návštěvy velebné Svátosti, mše svaté a zvláště svaté přijímání podobně využil, by ani kapka nejsv. krve Páně nepřišla nazmar! Či nevíš, že každá milost jest jako kapka té nejsvětější krve? Nevíš, že nejcennějšími chvílemi v tvém životě jsou okamžiky před velebnou Svátostí, zvláště pak při mši svaté a nejvíc při svatém přijímání, když Kristus i k tobě praví: »Co chceš, jen pros, ať ti učiním?«

Važ si i nepatrného sebezapření: Jako bys utrhl růži, která tebe sice bodla, ale milému Spasiteli působí radost, že mu ji obětuješ a na věčnosti se s ní shledáš. To sebezapření jest jako oříšek: Hořkou skořádku rozkousneš ty, ale sladkým jádrem uctíš přemilého Ježíše; jen když on má radost — i kdyby odměny nebylo; ale ta odměna na věčnosti! Jako dítě pilně hledá houby a raduje se, najde-li je, tak hledej a se raduj, najde-li se příležitost pro Krista trpícího a opovrženého něco vytrpět.

Hvězdiček na nebi vidíme veliké množství a co jest

jich neviditelných — a ve skutečnosti jsou ohromné. Toť obraz milostí, které ti Bůh dává četně, ať třeba se ti zdály malé, třebaš jsi o nich ve své krátkozrakosti ani nevěděl, jsou ve skutečnosti veliké! Toť obraz i tvých hříchů. — Kéž dle toho jest i tvoje kající láska. Toť obraz tolika svatých v nebi, kteří ti dodávají odvahy a nabízejí pomoc, aby ses i ty k nim dostal! Ale nejvíce nabízí Panna Maria — což teprve Pán Ježíš! — Ach, jak touží po tvé spáse!

Kéž ve tvém srdci plane aspoň jiskérka touhy po spáse tvé vlastní duše, pro niž Kristus Pán tolik učinil, vytrpěl a dosud tolik podniká. Kéž o tu touhu aspoň úpěnlivě prosíš! Kéž Kristus Pán uzdraví tvůj zrak, abys víc a více poznával jeho lásku i příklad, ježž nám dává; pak bys i v největším utrpení věděl, že nezakoušíš ještě tolik bolesti, kolik trpěl Kristus Pán. Kéž Spasitel uzdraví tvůj sluch, abys dbal jeho vnuknutí, kéž rozváže tvůj jazyk a dá ti ducha modlitby! Kéž uzdraví tvé nohy, abys nekrácel tak váhavě za ním! Kéž uzdraví tvé ruce, abys je neskládal v klín, nýbrž abys vytrvale pracoval o své spáse, než přijde — smrt!

Proste a bude vám dáno! Pojd'te ke mně všichni... Začkoliv budete prositi... Hle, tak nás láká k sobě ten, jenž jest bohatý ke všem, kteří ho vzývají. On ti dej svaté setrvání v dobrém a šťastnou hodinku smrti. Ty však jej denně a úpěnlivě pros o potřebné milosti!

S Bohem! Ř.

Obsah :

Úvodem	9
Krátký životopis preláta Mons. J. Nep. Říhánka	13
Zrnka moudrosti, myšlenky na každý den v roce.	
Leden	25
Únor	33
Březen	41
Duben	49
Květen	57
Červen	65
Červenec	73
Srpen	81
Září	89
Říjen	97
Listopad	105
Prosinec	113
Recept na štěstí, aneb o lásce k Bohu	123
Jak lze lásky nabýti	125
O úkonech lásky	133
Dodatek	137
Ještě několik slov	138

AUTOR	Msgr. Jan Nep. Řihánek.
NÁZEV DÍLA	Zrnka moudrosti.
VYDALO	Vincentinum — Dům milosrdenství, Praha - Břevnov, Boleslavova 32.
ILUSTROVAL	Pavel Černý, ak. malíř
VYTISKLA	Národní správa tiskárny Moldavia, Č. Budějovice, tř. pres. Roosevelta.
UPRAVIL A DOPLNIL	Vlad. Kryl
VYSLO	Roku 1947
CENA	V celoplátěné vazbě Kčs 50.—.